

முடிவு.” அறுப்பு என்பது ஏற்கெனவே கூறப்பட்டுள்ளபடி கிபி 1874ன் இறுதியில் இருந்து (1335 நாட்களின் இறுதி) 40 ஆண்டுகள் கழித்து, கிபி 1914ல் முற்றுப்பெறுவதைக் குறிப்பதாகும். இந்த “அறுப்பு” காலத்தின் இறுதியில் தானியேல் தன்னுடைய சுதந்திர வீதத்தை, வெகுமதியை அல்லது பரிசை எல்லா பரிசுத்த தீர்க்கதரிசிகளோடு, சுவிசேஷ யுகத்தின் பரிசுத்தவான்களுக்குப்பின் மிகாயே-ன் (கிறிஸ்துவின்) இராஜ்யத்தில் பெற வேண்டும். அந்த இராஜ்யத்தில், கனத்தில், வரிசையிலும் பரிசுத்தவான்கள் முதலாவது இடத்தில் இருப்பார்கள். (எபி. 11:40) வேதாகம பாடங்கள் தொகுதி 1, பக்கம் 409ஐ பார்க்க.

அத்தியாயம் 4

பரிசுத்த ஸ்தலத்தை சுத்திகரித்தல் 2300 நாட்கள் - தானியேல் 8:10-26

உண்மையான பரிசுத்த ஸ்தலம் - பாழ்க்கடிப்பு - அஸ்திபாரத்தின் அடித்தளம் - எப்படி தள்ளப்பட்டது? - ரோமன் கத்தோ-க்கர்கள் எழுதியவைகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட சாட்சியங்கள் - தரிசனத்திற்குப் பின்னர் 2300 வருடங்கள் வரை சுத்திகரிப்பு முடிவு பெறாது - எப்படி, எங்கே தொடங்கப்பட்டது, எப்பொழுது முற்றுப்பெறும் - “தங்கத்திலான பாத்திரங்கள்,” சத்தியங்கள், திரும்பி வைக்கப்படவேண்டும்.

௬டந்த அதிகாரங்களில் தானியேல் 7:8, 11, 20-26ல் உத்தேசமாகக் கணிக்கப்பட்ட விசித்திரமான “சின்ன கொம்பின்” அடையாள உண்மைகளையும், 2 தெச 2:3ல் சொல்லப்பட்ட “பாவ மனுஷனையும்,” நம்முடைய ஆண்டவரால் மத். 24:15ல் ஏற்கெனவே அறிவிக்கப்பட்ட “பாழாக்கும் அருவருப்பை” குறித்தும் நாம் பார்த்தோம்; இதே போப்பின் வல்லமையைக் குறித்து தானியேல் 8 : 9,10, 23-25லும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நமது தற்போதைய நோக்கத்திற்காகப் போதுமான அளவிற்கு அதன்வளர்ச்சி, அதன் குணாதிசயம், அழிவுண்டாக்கும் அதன் வல்லமையை உடைத்தல், எதிர்காலத்தில் வர இருக்கிற அதன் முடிவான முழுமையான அழிவையும் நாம் பார்த்தோம்.

இப்பொழுது, ஒரு விசேஷித்த பொய்யான உபதேசம் அல்லது

அடிப்படையான தவறைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகிற மற்றொரு தீர்க்க தரிசனத்தை ஆராய்ந்து பார்க்க விரும்புகிறோம். இது நம்முடைய ஆண்டவரால் முற்றிலுமாக ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டு அவருடைய பார்வையில் பாழாக்குகிற அருவருப்பாக்கப்பட்டது. இப்பொழுது நாம் பார்க்கப்போகிற தீர்க்கதரிசனம் மேற்கொண்டு எந்த காலத்தில் உண்மையான சபை, அர்ப்பணம் செய்து கொண்டு வகுப்பினர், பரிசுத்த ஸ்தலம் போப்பினால் கொண்டு வரப்பட்ட அருவருப்பான அசுத்தங்களில் இருந்து சுத்திகரிக்கப்படும் என்பவைகளைக் காண்பிக்கிறது.

கடந்த அதிகாரம் காத்திருக்க வேண்டிய நாட்களையும், இந்த பரிசுத்த அல்லது பரிசுத்த ஸ்தல வகுப்பினர் சுத்திகரிக்கப்படுவதையும் நமக்கு சுட்டிக் காட்டியது. இந்த தீர்க்கதரிசனம் போப்பின் அசுத்தங்கள் மற்றும் வஞ்சகங்கள் போன்றவைகளில் இருந்து பரிசுத்த விசுவாசிகளில் உட்கருவாக இருப்பவர்கள் முற்றிலுமாக விடுவிக்கப்படுகிற தேதியையும், தவறாக அபகரிக்கப்பட்ட “பொற்பாத்திரங்கள்” அல்லது விலையேறப்பெற்ற சத்தியங்கள் இந்த பரிசுத்த அல்லது பரிசுத்த ஸ்தல வகுப்பினரிடத்தில் மீண்டும் திரும்பி ஒப்படைக்கப்பட துவங்கும் தேதியையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

தானியேல் 8 : 10-26ல் இருந்து பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறோம் :

“அது வானத்தின் சேனை (முழு சபை) பரியந்தம் வளர்ந்து, அதில் சேனையாகிய நட்சத்திரங்களில் சிலவற்றைப் பூமியிலே விழப்பண்ணி, அவைகளை மிதித்தது. அது சேனையினுடைய அதிபதி பரியந்தமும் தன்னை உயர்த்தி, (அது உண்மையாகவே தலைமையானவராக அல்லது பிரபுவாக, அல்லது சபையின் தலையாக இருக்கிற கிறிஸ்து இயேசுவுக்குச் சொந்தமான கனத்தையும், கௌரவங்களையும், மரியாதைகளையும் தனக்குரியது என்று எண்ணி தீர்க்கதரிசனங்களையும், பட்டங்களையும் தனதாக்கிக் கொண்டது) அவரிடத்தி-ருந்து (கிறிஸ்து) அன்றாட ப-யை நீக்கிற்று; அவருடைய பரிசுத்த ஸ்தானம் தள்ளுண்டது. பாதகத்தினிமித்தம் அன்றாட ப-யோடுங்கூடச் சேனையும் (ஜனங்கள்) அதற்கு ஒப்புக் கொடுக்கப்பட்டது; அது சத்தியத்தைத் தரையிலே தள்ளிற்று; அது கிரியை செய்து அனுகூலம் அடைந்தது.

“பரிசுத்தவானாகிய ஒருவன் பேசக் கேட்டேன்; அப்பொழுது வேறொரு பரிசுத்தவான் பேசினவரை நோக்கி: அன்றாட ப-யைக் குறித்தும், பாழ்க்கடிப்பை உண்டாக்கும் பாதகத்தைக் குறித்தும், பரிசுத்த ஸ்தலமும் சேனையும் மிதி பட ஒப்புக்கொடுக்கப்படுவதைக் குறித்தும், உண்டான தரிசனம் எதுவரைக்கும் இருக்கும் என்று கேட்டான். அவன் என்னை நோக்கி: இராண்டாயிரத்து முந்நாறு இராப்பகல் (நாட்கள்) செல்லும் வரைக்கும் இருக்கும்; பின்பு பரிசுத்த ஸ்தலம் சுத்திகரிக்கப்படும் என்றான்.

“தானியேலாகிய நான் இந்த தரிசனத்தைக் கண்டு, அதின் பொருளை அறிய வகை தேடுகையில் இதோ, மனுஷ சாயலான ஒருவன் எனக்கு எதிரே நின்றான். அன்றியும் காபிரியேலே, இவனுக்குத் தரிசனத்தை விளங்கப்பண்ணென்று (ஆறு) ஊலாயின் மத்தியிலே கூப்பிட்டுச் சொல்லுகிற ஒரு மனுஷ சத்தத்தையும் கேட்டேன். அப்பொழுது அவன் நான் நின்ற இடத்துக்கு வந்தான்; அவன் வருகையில் நான் திடுக்கிட்டு முகங்குப்புற விழுந்தேன்; அவன் என்னை நோக்கி: மனுபுத்திரனே கவனி; இந்தத் தரிசனம் முடிவு காலத்துக்கு அடுத்தது என்றான். அவன் என்னோடே பேசுகையில், நான்தரையில் முகங்குப்புறக்கிடந்து, அயர்ந்த நித்திரை கொண்டேன்; அவனோ என்னைத் தொட்டு, நான் காலுன்றி நிற்கும்படி செய்து: இதோ, கோபத்தின் முடிவு காலத்திலே சம்பவிப்பதை உனக்குத் தெரிவிப்பேன்; இது குறிக்கப்பட்ட முடிவு காலத்துக்கு அடுத்தது.

“நீ கண்ட இரண்டு கொம்புள்ள ஆட்டுக்கடா மேதியா பெர்சியா தேசங்களின் இராஜாக்கள்; ரோமமுள்ள அந்த வெள்ளாட்டுக்கடா கிரேக்கு தேசத்தின் ராஜா; அதின் கண்களுக்கு நடுவே இருந்த பெரிய கொம்பு அதின் முதலாம் ராஜா; அது முறிந்து போன பின்பு, அதற்குப் பதிலாக (அது குறிப்பிடுவது) நாலு கொம்புகள் எழும்பினது என்னவென்றால், அந்த ஜாதியிலே நாலு ராஜ்யங்கள் எழும்பும்; ஆனாலும் அவனுக்கு இருந்த வல்லமை அவைகளுக்கு இராது. அவர்களுடைய ராஜ்யபாரத்தின் கடைசி காலத்திலோவென்றால், பாதகருடைய பாதகம் (ஆதி. 15 : 16 ஐ ஒத்துப்பார்க்கவும்) நிறைவேறும் போது, மூர்க்க முகமும்

(வெட்கமற்றவன்) சூதான பேச்சுமுள்ள சாமர்த்தியமான ஒரு இராஜா (போப்பு) எழும்புவான். அவனுடைய வல்லமை பெருகும் (பலமுள்ளதாக ஆக்கப்படும்); ஆனாலும், அவனுடைய சுயபலத்தினால் அல்ல (போப்பின் அதிகாரம் ஐரோப்பாவின் பல்வேறு தேசங்களின் இராணுவத்தை உபயோகித்ததினால், வ-மை பெற்றதாகப்பட்டது), அவன் அதிசயமானவிதமாக அழிப்புண்டாக்கி, அநுகூலம் பெற்றுக் கிரியைசெய்து, பலவாண்களையும் பரிசுத்த ஜனங்களையும் (பரிசுத்தவான்கள்) அழிப்பான் (கெட்டுப்போகப் பண்ணுவான்). அவன் தன் உபாயத்தினால் வஞ்சகத்தைக் கைகூடிவரப்பண்ணி, தன் இருதயத்திலே பெருமைகொண்டு, நிர்விசாரத்தோடிருக்கிற அநேகரை அழித்து, அதிபதிகளுக்கு அதிபதியாயிருக்கிறவருக்கு விரோதமாய் (அந்திக்கிறிஸ்துவாக) எழும்புவான்; ஆனாலும் அவன் கையினாலல்ல, வேறுவிதமாய் முறித்துப்போடப்படுவான். சொல்லப்பட்ட இராப்பகல்களின் தரிசனம், (அதின் அந்தப்பகுதி) சத்தியமாக இருக்கிறது (சுத்திகரிக்கப்படும் வரை 2300 ஆக இருக்கும்); ஆதலால் இந்தத் தரிசனத்தை நீ மறைத்து வை; அதற்கு இன்னும் அநேக நாள் செல்லும் என்றான்.”

ஆட்டுக்கடா, வெள்ளாட்டுக்கடா, கொம்புகள் போன்றவற்றைக் குறித்து இவைகளிலும் இதற்கு முந்திய வசனங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவைகளைக் குறித்து அதிகமான விளக்கத்திற்குள்ளாக செல்ல விரும்பவில்லை. ஏனெனில், அவைகள் ஏற்கெனவே தெளிவாக்கப்பட்டுவிட்டன என்று நம்புகிறோம். (பக். 13ஐ பார்க்கவும்) ரோம் ஒரு தனிப்பட்ட மிருகமாக தன்னுடைய சொந்த கொம்புகளோடு இருப்பதாக 7ம் அதிகாரத்திலும் அந்த சிலையின் கால்களாகவும், பாதங்களாகவும் 2ம் அதிகாரத்திலும், இங்கே (8ம் அதிகாரத்தில்) கிரேக்க “ஆட்டுக்கடாவாகவும்” கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த கிரேக்க ஆட்டுக்கடா, ஒரு அரசாங்க ரோமாபுரியாக தெற்கிலும், மேற்கிலும் விரிவாக வளர்ந்த பிறகு ஒரு மாறுதலை அடைந்து, அது போப்பின் ரோம் ஆக ஆனபிறகு “வானத்தின் சேனை பரியந்தம் வளர்ந்தது.” அதாவது, அது சேனைகள் அல்லது ஜனங்களுக்கு மேலாக மத அதிகாரம் அல்லது மத சாம்ராஜ்யமாயிற்று. கிரேக்க சாம்ராஜ்யத்தின் ஒரு பகுதியில் இருந்து

வந்தது அல்லது ஒரு கிளையாக வளர்ந்தது என்று ரோம சாம்ராஜ்யத்தைக் கணிக்கும் இதே முறை 11ம் அதிகாரத்தில் சரித்திர பூர்வமான தீர்க்கதரிசனத்திலும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

இங்கே கூறப்பட்டுள்ள அன்றாட ப- என்பது பொதுவாக யூதர்களால் எருசலேமில் செலுத்தப்பட்டு வந்த அனுதின ப- அல்லது தொடர்ச்சியாக செலுத்தப்பட்ட தகனப-யைக் குறிக்கிறது என்று பொதுவாக யூகிக்கப்படுகிறது. இந்த அன்றாட ப-யை அகற்றுவது என்பது ஏற்கெனவே கூறப்பட்டபடி அந்தியோகியாவின் எபிபேனசுக்கு (Antiochus Epiphanes) கொடுக்கப்பட்டது. ஆனாலும் தீர்க்கதரிசனமானது நிழலான ஆலயம் அல்லது பரிசுத்த ஸ்தலத்தையும் நிழலான தகனப-களையும் ஒரு புறம் வைத்து விட்டு, கிறிஸ்தவ சபையாயிருக்கிற பரிசுத்த ஸ்தலத்தையும் அல்லது தேவனுடைய ஆலயத்தையும் குறிப்பிடுகிறது (2 கொரி. 6:16). மேலும் அது மெய்யான தகன ப-யும், முழு உலத்தின் பாவத்திற்கென செலுத்தப்பட்ட நித்தியப-, ஒரே ஒரு முறை, என்றென்றைக்கும் தொடர்ந்து இருக்கும், கிறிஸ்துவின் நிரந்தர ப-யையும் காட்டுவதாக உள்ளது.

கிறிஸ்துவின் தொடர்ந்து வரும் ப-யானது போப்பினால் நீக்கப்படவோ அல்லது இரத்து செய்யப்படவோ இல்லை. ஆனால் அந்த போப்பு சபையால் கொண்டு வந்த தவறான உபதேசத்தால் கிறிஸ்துவின் ப- ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டது. அது படிப்படியாக ஆனால் இறுதியில் முழுமையாக, முற்றிலுமாக கிறிஸ்துவின் தொடர்ந்த ப-யை, நித்திய கால ப-யை, அதின் புண்ணியத்தை ஒதுக்கி வைத்தது. இந்த வஞ்சகமான உபதேசம் திருவிருந்து (Mass) அல்லது திருப்ப- விருந்து ஆகும்.

புரட்டஸ்டன்ட் சபையார், பொதுவாக இந்த திருவிருந்து என்று அழைக்கப்படுவதை முற்றிலும் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ரோமன் கத்தோ-க்கர்களால் ஒரு வித்தியாசமான முறையில் இராப்போஜனத்தை ஆசரிக்கிற முறை என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் இது ஒருவிதமான விசேஷ ஆராதனை என்று எண்ணுகிறார்கள். ஆனால் இவைகள் எல்லாம் தவறான கருத்துக்களாகும். ரோமன் கத்தோ-க்கர்களின் திருப்ப-யைப் பற்றிய உபதேசம் இதுதான்: அவர்கள் கூறுவது என்னவெனில்,

கிறிஸ்துவின் மரணம் ஆதாமின் அல்லது ஆதியில் உண்டான பாவத்தை இரத்துச் செய்து விட்டது. ஆனால் அது நம்முடைய அனுதின குறைபாடுகள், பெலவீனங்கள், பாவங்கள் மற்றும் செய்யாமல் விட்ட காரியங்களுக்குப் பொருந்தாது. அது ஒரு தொடர்பு- அல்ல, பாவங்களுக்கு நித்தியமாக நன்மை செய்யக்கூடிய வல்லமையுள்ளதும் அல்ல, ஒரு ஆடையைப் போன்று எல்லா பாவியையும், ஒவ்வொரு பாவத்தையும் மூட என்றும் போதுமானதும் வல்லமையுள்ளதும் அல்ல, நொருங்குண்ட இருதயம் உள்ள ஒருவரை தேவனோடு ஐக்கியம் கொள்ளவும், இணைக்கும் அளவிற்கு அதற்கு வல்லமை இல்லை என்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பாவங்களுக்காக திருப்ப- விருந்து ஏற்படுத்தப்பட்டது. அது போப் சபையாரால் கல்வாரியில் செய்யப்பட்ட ப-க்கு மேல் மதிக்கத்தக்கது என்று எண்ணப்பட்டது. ஒவ்வொரு முறையும் திருப்ப- செலுத்தப்படும் போது, அவர்கள், அது கிறிஸ்துவின் புதிய ப- என்கிறார்கள். அது குறிப்பிட்ட நபர்களுக்கும், பாவங்களுக்கும் மானசீகமாக குருவானவர் அளிக்கும் போது, அது கிறிஸ்துவின் புதிய ப-யாக இருக்கிறது என்கிறார்கள்.

இப்படியாக, புதிதாக ப-யாக செலுத்தப்பட வேண்டிய கிறிஸ்து, முதலாவதாக கோதுமை ரொட்டியினாலும், திராட்சை இரசத்தாலும் ஆராதனையை நடத்துகிற குருவானவரால் “தயாரிக்கப்படுகிறது.” அது பீடத்தில் வைக்கப்படும் வரை, சாதாரண ரொட்டி, திராட்சை இரசமாகும். அதைப் பரிசுத்தப்படுத்தும்படியாக சில வார்த்தைகள் சொல்லப்படும் போது ரொட்டியும், திராட்சை இரசமும் இயேசுவின் உண்மையான மாம்சமாகவும், இரத்தமாகவும் மாறுகிறது என்கிறார்கள். இதன்பிறகு, அவைகள் இனி ரொட்டியும், திராட்சை இரசமும் கிடையாது. அது போன்றே தோற்றம் அளித்தாலும் கூட இந்த மாறுதல் பொருளில் ஏற்படுகிற மாற்றம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. மந்திரம் போன்ற ஐந்து லத்தீன் வார்த்தைகள் ரொட்டியையும், திராட்சை இரசத்தையும் உண்மையான மாம்சமும், இரத்தமுமாக மாற்றுகின்றன. அந்த வார்த்தைகளாவன “Hoc est autem Corpus Meum” என்பவனவாகும். எந்த குருவானவரும் இப்படியாக, கிறிஸ்துவை புதியதாக ப- செலுத்தும்படி மாம்சத்தில் உருவாக்கமுடியும் என்று கூறப்படுகிறது.

இப்படியாக, கிறிஸ்துவை உருவாக்கிய பின்னர், ஒரு மணி அடிக்கப்படுகிறது. அப்பொழுது அவர்கள் உண்மையிலேயே கிறிஸ்துதான் என்று கூறக்கூடிய ரொட்டியையும், திராட்சை இரசத்தையும் குருவானவர்களும் ஜனங்களும் தாழ் விழுந்து ஆராதிக்கிறார்கள், மரியாதை செலுத்துகிறார்கள். இப்படிச் செய்த பின்னர் ரொட்டி (ஐம்புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட உண்மையான கிறிஸ்துவின் சரீரம் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்) பிட்கப்படுகிறது. கிறிஸ்து இப்படியாகக் கொலை செய்யப்படுகிறார் அல்லது புதிதாக ப-யாக செலுத்தப்படுகிறார் - விசேஷமான பாவங்களை இரத்து செய்யும்படியாக இவ்விதமாக அடிக்கடி செய்யப்படுகிறது என்கிறார்கள்.

இந்த அபத்தமான கருத்தை செயல்படுத்துவதுடன் அதில் திருப்தி அடைய முயற்சிக்கும் அதே வேளையில், ரோமன் கத்தோ-க்க ஆலோசனை சங்கங்கள் எண்ணிலடங்கா நீண்ட கட்டளைகளையும், விளக்கங்களையும் பிறப்பித்துள்ளன. மேலும் ஞானமுள்ள (?) வேத பண்டிதர்கள் இது குறித்து ஆயிரக்கணக்கான புஸ்தகங்களையும் எழுதியுள்ளனர். அதில் “இரத்தத்தின்” (திராட்சை ரசம்) ஒரு துளி கீழே விழுந்தால் கூட, அது கவனமாக எடுக்கப்பட்டு சுட்டெரிக்கப்படவேண்டும். சாம்பல், பரிசுத்தமான ஸ்தலத்தில் புதைக்கப்பட வேண்டும். அதே போன்று ரொட்டிக்கும் (“கிறிஸ்துவின் மாம்சம்”) செய்யப்படவேண்டும். ஒரு சிறு துணிக்கை கூட, தவறவிடக்கூடாது என்று கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இரத்தத்திற்குள் (திராட்சை ரசத்திற்குள்) ஒரு ஈ விழுந்துவிடாதபடி கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது அல்லது ஒரு எ- அல்லது நாய் பிட்கப்பட்ட மாம்சத்தின் (ரொட்டி) துணிக்கையை சாப்பிடாத வகையில் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. “ஒரு எ- அல்லது நாய் திருவிருந்தின் பகுதிகளை, பரிசுத்தத்தோடு உண்பதில்லை. இருந்தாலும் அப்பொழுதும் கூட இந்த ஜீவிகளுக்குள் (Dens, Tract, De Enchar, No. 20, P 314) கிறிஸ்துவின் சரீரம் இல்லாமல் இருப்பதில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. ரோமன் கத்தோ-க்க (American) ஞான உபதேசம், திருவிருந்தைப் பற்றி இவ்வாறாகக் கூறுகிறது :

கேள்வி : புனித திருவிருந்து என்றால் என்ன?

பதில் : அது ரொட்டி, திராட்சை ரசம் வடிவிலும் உருவத்திலும்

இயேசு கிறிஸ்துவின் சரீரம், இரத்தம், ஆத்துமா மற்றும் தெய்வீகம் உள்ளடங்கிய புனித திருப்ப-யாகும்.

கேள்வி : திருவிருந்தைக் கொண்டாடும்படியாக, ரொட்டியும், திராட்சை ரசமும் முதலாவதாக பீடத்தின் மேல் வைக்கப்படவில்லையா?

பதில் : ஆம். குருவானவர் திருவிருந்தின் போது, பரிசுத்தப் படுத்தும்படியான வார்த்தைகளை உச்சரிக்கும் வரை அது எப்பொழுதும் ரொட்டியும் திராட்சை இரசமும் தான்.

கேள்வி : இந்த வார்த்தைகளினால் என்ன நடைபெறுகிறது?

பதில் : ரொட்டி இயேசு கிறிஸ்துவின் சரீரமாகவும், திராட்சை ரசம் அவருடைய இரத்தமாகவும் மாற்றப்படுகிறது.

கேள்வி : இந்த மாற்றம் எவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறது?

பதில் : அது ஒரு பொருளை இன்னொரு பொருளாக மாற்றுவது என்று அழைக்கப்படுகிறது.

கேள்வி : திருவிருந்து (திருப்ப-, பூஜை ப-) என்றால் என்ன?

பதில் : புதிய பிரமாண அனுதின ப-யை செலுத்துவது திருவிருந்து என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதில் குருவானவரின் கரத்தில் கிறிஸ்துவான நம்முடைய ஆண்டவர், இரத்தம் சிந்தாமல் தன்னை ஒப்புக் கொடுக்கிறார். அவர் தம்மை ஒரு முறை இரத்தம் சிந்தி சிலுவையில் ஒப்புக்கொடுத்தது போன்று (ரொட்டி, திராட்சை ரசம் என்கிற தோற்றத்தின்படி) அவருடைய பிதாவுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறார்.

கேள்வி : திருப்ப-க்கும், சிலுவையின் ப-க்கும் இடையில் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது?

பதில் : திருவிருந்தை ப-யாகச் செலுத்துவது, கிட்டத்தட்ட சிலுவை ப- செலுத்துவது போன்றதுதான். வித்தியாசம் அதை செலுத்தும் முறையில் தான் உள்ளது.

கேள்வி : திருவிருந்து நன்மைக்கேதுவான ப-யாகச் செலுத்தப்படும் போது, என்ன நடக்கிறது?

பதில் : அதன் மூலம் முதலாவதாக திவ்ய இரக்கத்தின் மூலம் நொறுங்குண்ட இருதயத்திற்கான கிருபைகள், பாவ மன்னிப்புக்கேற்ற மனதில் துக்கம் ஆகியவைகளைப் பெறுகிறோம். இரண்டாவதாக பாவத்திற்கென வைக்கப்பட்டிருக்கிற இம்மைக்குரிய தண்டனைகளில் இருந்து மன்னிப்பைப் பெறுகிறோம்.

கேள்வி : யாருக்கு திருவிருந்தின் கனிகள் (நன்மைகள்) பொருந்தும்?

பதில் : பொதுவான கனிகள் முழு சபையாகிய ஜீவிப்போருக்கும், மரித்தோருக்கும் உரியவைகளாகும். விசேஷ கனிகள் முதலாவதாக முக்கியமாக திருவிருந்து ஆராதனையை நடத்துகிற குருவானவருக்கு உரியதாகும். அடுத்தபடியாக அவர் குறிப்பாக யாருக்கு அதை செலுத்துகிறாரோ அவருக்குரியது. மூன்றாவதாக அதில் கலந்து கொண்டு ஆராதிப்பவர்களுக்கு உரியது.

அதே அதிகாரம் கூறுகிறது : “ப-யை செலுத்துபவர் ஒரு குருவானவர், ப-யாக செலுத்தப்பட்டது உணர்ச்சியுள்ள பொருள் என்று கூறலாம். ப- செலுத்தப்பட்ட இடம் பீடம். இவைகள் நான்கும் குருவானவர், ப-ப்பொருள், பீடம், ப- ஒன்றோடு ஒன்றாக பிரிக்கமுடியாமல் உள்ளது. அவைகள் ஒவ்வொன்றும் மற்றவைகளைத் தேடுகின்றன.”

மறுபடியும் ஆசரிப்பைப் பற்றி விளக்கும் போது குருவானவரைக் குறித்து இப்படியாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது :

“அதன்பிறகு அர்ப்பணம் செய்யும்படியாக இரகசியமான வார்த்தைகளை உச்சரிக்கிறார், ஆராதிக்கிறார், முழங்கா-ல் மண்டியிடுகிறார். பரிசுத்த சரீரத்தையும், பரிசுத்த இரத்தத்தையும் அவருடைய தலைக்கு மேலாக தூக்கிப் பிடிக்கிறார். மணி அடித்தவுடன் ஜனங்கள் தங்களுடைய முழங்கா-ல் நின்று ஆராதிக்கிறார்கள். தங்களுடைய பாவங்களுக்காக மனஸ்தாபப்படுவதற்கு அடையாளமாக தங்களுடைய மார்பில் அடித்துக் கொள்கிறார்கள். குருவானவர் ப-யை கிருபையாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படி தேவனிடத்தில் மன்றாடுகிறார்.”

இந்த பாடத்திற்கு உரிய சாட்சியைக் குறித்து ட்ரென்ட் (Trent) ஆலோசனைச் சங்கம் பிறப்பித்த கட்டளைகளின் சுருக்கத்தைக் குறிப்பிட்டு முடிக்கிறோம்:

விதி 3 : திருவிருந்து என்பது துதியையும், நன்றியையும் ஏற்றிக்கும் ஒரு ஆராதனை மட்டும்தான் அல்லது சிலுவையில் செலுத்தப்பட்ட ப-யை நினைவு கூறுதல் மட்டும் தான்; அது (தன்னில் தானே) நன்மை விளைவிக்கும் ஒரு ப- அல்ல; (அதாவது ஒரு ப- செலுத்தினால் பாவத்திற்கு பரிகாரமாகும்) அல்லது அதை பெற்றுக் கொள்வனுக்கு மாத்திரமே அது பயன் தருகிறது; ஜீவிப்போருக்கும், மரித்தோருக்கும், பாவங்களுக்கும், தண்டனைகளுக்கும், திருப்தி அளிப்பதற்கும் மற்ற தேவைகளுக்கும் அது செய்யப்பட தேவையில்லை (இந்த ப-யின் வல்லமையை மறுப்பவன்) என்று ஒருவன் கூறுவானாகில் அவன் சபிக்கப்பட்டவன்.”

ஒரே ஒரு முறை நித்திய காலத்திற்கென்று செலுத்தப்பட்டதும், கல்வாரியில் இன்னொரு முறை செலுத்தப்பட வேண்டிய அவசியமற்றதுமான முழுமையான ப-க்குப் பதிலாக, அந்த இடத்தில் போப் ஒரு பொய்யான அல்லது போ-யான ப-யைப் புகுத்தி இருக்கிறார் என்பதை நாம் தெளிவாகக் காண்கிறோம். இப்படியாக தன்னுடைய சொந்தக் குருவானவர்களால் இடையில் புகுத்தப்பட்ட போ-யான முறைமையால் போப், கிறிஸ்துவின் கிரியையால் தொடர்ச்சியான ப-யால் உண்டான நன்மையைச் சரியாக கனப்படுத்தாமல் அகற்றிவிட்டார். போப் தொடர்ந்து வரும் உண்மையான ப-யை மறுப்பதுடன், அதை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு அதற்குப் பதிலாக அதன் இடத்தில் “அருவருப்பை,” திருவிருந்தை ஏன் ஏற்படுத்துகிறார் என்பதற்கான காரணத்தை இங்கு விளக்க அவசியமில்லை. இந்த உபதேசம் அதாவது குருவானவர் திருவிருந்தில் பாவங்களுக்காக ஒரு ப-யைச் செலுத்துதல், இது செய்யாவிட்டால் பாவங்கள் இரத்து செய்யப்படமுடியாது, இல்லையென்றால் அவைகளின் தண்டனைகளில் இருந்து தப்ப இயலாது என்று கூறுவதின் அடிப்படை நோக்கம், ரோம சபை தன்னுடைய எல்லா

ஆடம்பரங்களுக்கும் வீண் செலவுகளுக்கும் ஜனங்களிடம் இருந்து பணத்தைக் கறப்பதற்குத்தான் என்பதை நம்முடைய வாசகர்களில் அநேகர் அறிந்திருக்கிறார்கள். “பாவத்தி-ருந்து விடுதலை,” இப்படியான காரியங்களைச் செய்வது மாத்திரமல்ல, எதிர்கால நன்மைகள், அனுகூலங்கள், சிலாக்கியங்கள் என்பவைகள், இன்னும் ஜீவிப்போருக்கு அல்லது மரித்தோருக்கு, தற்போதைய வாழ்வில் அல்லது எதிர்கால வாழ்க்கையில் தண்டனை கிடையாது போன்றவை தேவ தூஷணமான இந்தத் திருப்ப- உபதேசத்தில் அடங்கியுள்ளது. இது சத்தியத்தை விட்டு விலகுவதற்கான அடிப்படை உபதேசம் ஆகும். திருப்ப- ஆராதனை குருவானவர்களுக்கு அளிக்கிற அதிகாரம், உரிமை ஆகியவைகளின் காரணத்தால் அவர்கள் தூஷிக்கப்பட்டதக்கவைகளை கூறுகிறார்கள். அதாவது கிறிஸ்துவுக்கு மாத்திரமே உரிய சிறப்பு நன்மைகள், தங்களிடம் உண்டு, அவைகளை உபயோகிக்கவும் முடியும் என்று தூஷணமானவைகளைப் பேசும் போது ஜனங்களும் அதை ஆதரிக்கிறார்கள்.

இந்தத் தப்பறையின் அடிப்படை குணாதிசயத்திற்கு அடையாளமாக ஒரு விஷயம் கவனிக்கப்பட வேண்டும். பாவத்தில் இருந்து விடுதலை என்பதற்கு எதிராக, சீர்திருத்தம், ஜெர்மனி மற்றும் சுவிட்சர்லாந்து தேசங்களில் ஆரம்பித்தாலும், வெகு விரைவில் திருப்ப-யை செலுத்துவது (பொருள் மாற்றம்) பிரச்சனைக்குரிய விஷயமாயிற்று. சீர்திருத்தத்தின் மூலைக்கல்லாக இருந்ததே கல்வாரியில் கிறிஸ்து தன்னை ப-யாக ஒப்புக் கொடுத்ததின் மூலம் அவரால் மட்டுமே பாவமன்னிப்பு கொடுக்க முடியும் என்பதாகும். ஆனால் பாவ மன்னிப்பு, பாவ அறிக்கை செய்தல் மற்றும் திருவிருந்து ஆராதனைகளால் பாவ மன்னிப்பு கிடைக்காது என்பதாகும். சொல்லப்போனால் இந்தத் திருவிருந்து என்கிற பிரச்சனை ரோம சபை ஏற்படுத்திய எல்லா உபத்திரவங்களினால் வந்ததாகும். பிஷ்ப் திலோட்சன் இவ்வாறு கூறுகிறார்: “இது (பொருளின் தன்மையை மாற்றுவது- திருப்ப-) ரோம சபையில் ஒரு பெரிய விஷயமாக இருக்கிறது. ஆனால் இது அபத்தமானது, ஏற்றுக் கொள்ளத்தகாததாக இருக்கிறது. பார்க்கப் போனால் தங்களுடைய மாறுபாடான மதநம்பிக்கை என்ற காரணத்திற்கு என்று இல்லாமல், மேல் கூறியதை மறுத்ததற்கே, அதிகமானோர் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளார்கள்.”

ரோம சபை, இந்த திருப்ப-, கிறிஸ்துவினாலும் அவருடைய அப்போஸ்தலர்களாலும் தான் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால், இதைக்குறித்து முதலாவதாக, கான்ஸ்டான்டின நோபில் ஆலோசனை சங்கம், கிபி 381ல் இது சொல்லப்பட்டதாகக் நாம் காண்கிறோம். இருந்தாலும் இந்த அருவருக்கத்தக்க பிழை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தேதி தீர்க்கதரிசனத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் போப்பின் ஆட்சி ஏற்படுத்தப்பட்ட காலமாகிய கிபி 539ல் தான், இந்த அடிப்படை தவறினால் “அது பாழாக்கும் அருவருப்பாயிற்று” என்று நாம் காண்கிறோம்.

தீர்க்கதரிசனம் கூறுகிறது : “அவரிடத்தி-ருந்து (கிறிஸ்து) அன்றாட ப-யை நீக்கிற்று; அவருடைய பரிசுத்த ஸ்தானம் தள்ளுண்டது.” நம்முடைய ஆண்டவர் இயேசு, அவர் தம்மை ப-யாக ஒப்புக் கொடுத்தபடியால், எல்லோரையும் மீட்டிருக்கிறார். இந்த அடிப்படை சத்தியத்தின் மேல் உண்மையாகவே தங்களை அர்ப்பணித்தவர்கள் அல்லது பரிசுத்த ஸ்தலம் என்கிற வகுப்பினர் கட்டப்பட்டுள்ளார்கள். எந்தவித நபரும் பரிந்து பேச தேவையில்லாமல் அவர் மூலமாக பிதாவினிடத்தில் வருகிற அனைவரையும் இரட்சிப்பார். பிஷப் மற்றும் போப்பின் எந்த வித ப-யும் இல்லாமல், தேவனுடைய பார்வையில் அருவருப்பாக காணப்படுகின்ற மற்றும் கிறிஸ்துவின் ஈடு ப-யை வல்லமையற்றது, போதாது என்று போதிக்கிற இவைகளின் உதவியின்றி அவர் இரட்சிப்பார் என்பதாகும். எபி. 7:25; 10:14

இந்த “மீட்கும் பொருள்” என்கிற உபதேசம் பரிசுத்த ஆலயமாக இருக்கிற, பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட சபையின் அடிப்படையாக இருக்கிறது. மேலும் இந்த அன்றாட ப-, திருவிருந்தால் நீக்கப்பட்ட போது, ஒன்றும் இல்லாததாக ஆக்கப்பட்ட போது அல்லது நிறுத்தப்பட்ட போது தீர்க்கதரிசியால் ஏற்கெனவே கூறப்பட்ட எல்லா பொல்லாப்புகளும் பின்தொடர்ந்தன. சேனையானது (பேர் கிறிஸ்தவர்கள்) தவறுக்கு இடம் கொடுத்த போது, தன்னை உயர்த்திய தவறான முறையால் (அதன் தலைமையில் உள்ள போப்பை) பிரபு என்றும் சேனைகளின் மேல் ஆட்சி செய்பவர் என்றும் உயர்த்தியபோது, தவறான

முறைமைக்கு வழி நடத்தப்பட்டது. “அது சத்தியத்தைத் தரையிலே தள்ளிற்று.” அது இப்படிப்பட்ட சேனையைச் சேர்ந்தவர்களையும் பிரகாசிக்கும் நட்சத்திரங்களையும் அல்லது சத்தியத்தை உறுதியாகப் பிடித்த போதகர்களையும் கீழே தள்ளிற்று. அதன் மீறுத-ல் அவர்களோடு இணைவதும் இல்லை. மேலும், நாம் முந்திய அத்தியாயங்களில் பார்த்தவண்ணம் அது தன்னுடைய கிரியைகளில் அதிக சுபீட்சம் பெற்றது.

இப்படியாக உண்மையான கிறிஸ்தவ விசுவாசமே தள்ளி விடப்படும் போது, விசுவாச துரோகம் இவ்வளவு பெரிய அளவில், ஆழமான நிலைக்குள், அக்கிரமத்திற்குள்ளாகச் சென்றது ஆச்சரியப்படத்தக்கதா? ஒரு தவறு இன்னொரு தவறுக்கு வழி வகுத்தது. கடைசியில் சத்தியமும் தேவபக்தியும் வெளிப்புறத்தில் மட்டும் தான் எஞ்சி இருந்தது. மேலும் பாழாக்கும் அருவருப்பு, பரிசுத்த ஸ்தலத்தையும் சேனையையும் கெடுத்து, தன்னுடைய தலையை கிறிஸ்துவின் பிரதிநிதியாக உயர்த்தி தேவனுடைய ஆலயத்தில் உட்கார்ந்தது.

பாழாக்கும் அருவருப்பின் வெற்றியின் மத்தியில் தானியேல், பரிசுத்தவான்களும், பரிசுத்தமாய் ஜீவிக்கிறவர்களும் பின்வருமாறு கேட்பதை தன் காதில் கேட்கிறான். “அன்றாட ப-யைக் குறித்தும், பாழ்க்கடிப்பை உண்டாக்கும் பாதகத்தைக் குறித்தும், பரிசுத்த ஸ்தலமும் சேனையும் மிதிபட ஒப்புக் கொடுக்கப்படுவதைக் குறித்தும், உண்டானதரிசனம் எதுவரைக்கும் இருக்கும்?” அருவருப்பு ஏற்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் இருந்து, அதின் குணாதிசயங்களையும் அதன் கெடுக்கும் தன்மையையும் குறித்து ஏறத்தாழ தெளிவாக அறிந்து கொண்ட பரிசுத்தவான்கள் அதைக் குறித்து அறிந்து கொள்ளும் ஆவ-ல் ஆண்டவரை நோக்கி கூக்குர-ட்டிருக்கிறார்கள். எவ்வளவு நாட்களுக்கு ஆண்டவரே சத்தியம், சகதியிலும், தவறிலும் தூஷணத்திலும், மிதிபடுவதையும், அருவருப்பு சுபீட்சமடைவதையும் அனுமதிப்பீர்? எவ்வளவு நாள் அந்தி கிறிஸ்து “பரிசுத்தவான்களின் இரத்தத்தினாலும் இயேசுவினுடைய சாட்சிகளின் இரத்தத்தினாலும் வெறி கொண்டிருப்பான்?” எவ்வளவு நாட்கள் அதன் அபரிமிதமான வெற்றியினால் வெறிகொண்டிருப்பான், ஜாதிகளை ஏமாற்றுவான்?” (வெளி 17 : 2, 6;

14:8; 18:3) அவர்களுடைய கேள்வியையும் தானியேல் மற்றும் நம்முடைய கேள்வியையும், எதிர்பார்த்து அவருடைய தூதர்கள் மூலம் தேவன் தம்முடைய பதிலை, முன்னதாகவே கொடுத்தார். முடிவு காலத்திற்கு முன்னதாக கால அளவு, புரிந்துகொள்ள ஆரம்பிக்கப்படாவிட்டாலும், காலத்தை நிர்ணயிப்பது அல்லது காலத்தை வரையறுப்பதும் மற்றும் தேவன் நிலைமையைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கிறார் என்கிற உத்திரவாதம் மற்றவர்களுக்கும், தானியேலுக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. ஆகவே அவரால் முடியாத ஒன்றும், கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒன்றும் நடைபெறமுடியாது. இறுதியில் எல்லாம் நன்மைக்கேதுவாகவே முடியும். இந்தப் பதில் சுத்திகரிப்பின் வேலைத் துவங்குவதைக் குறிக்கவில்லை. ஆனால் ஓர் அளவுக்கு முற்றுப் பெறுவதைக் குறிக்கிறது. அது பின்வருமாறு உள்ளது :

“இரண்டாயிரத்து முந்நூறு இராப்பகல் செல்லும் வரைக்கும் இருக்கும், பின்பு பரிசுத்த ஸ்தலம் சுத்திகரிக்கப்படும்”

இந்த காலத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கும் வேளையில் உடனடியாக புலப்படுவது என்னவெனில், நிஜமான நாட்களை கணக்கில் எடுக்க முடியாது என்பதாகும். ஏனெனில், 2300 நிஜமான நாட்கள் என்பது 8 வருடங்களுக்கும் குறைவாக இருக்கும். இருந்தாலும் தீர்க்கதரிசனம், பரிசுத்தஸ்தலம் பாழாக்கப்படுவதையும், சத்தியம் தரையிலே தள்ளப்படுவதையும் பற்றிய நீண்ட காலத்தை கணக்கில் கொள்ளுவதைப் பார்க்க முடிகிறது. மறுபடியும் நாம் இந்த 2300 நாட்கள் “முடிவு காலம்” என்று அழைக்கப்படுகின்ற காலத்தில், ஒரு கட்டத்தில் முற்றுப் பெறும் என்பது ஏற்கெனவே கூறப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம். ஏனெனில் காபிரியேல் சொன்னான். “மனுபுத்திரனே கவனி; இந்த தரிசனம் முடிவு காலத்திற்கு அடுத்தது என்றான்.” மறுபடியும், “இதோ, கோபத்தின் முடிவு காலத்திலே சம்பவிப்பதை உனக்குத் தெரிவிப்பேன்; இது குறிக்கப்பட்ட முடிவு காலத்துக்கு அடுத்தது.”

இதைக் குறித்து காபிரியேல் விளக்கும் போது முழு தரிசனத்துக்குள்ளாகக் கடந்து சென்று, பல்வேறு அடையாளங்களையும் விளக்கமாகக் கூறி, 2300 நாட்கள் தான் சரியான கணக்கு என்கிற நம்பிக்கையோடு முடிக்கிறான்.

தானியேல் விசேஷமாக இஸ்ரவேலையும், பிதாக்களுக்கு தேவன் கொடுத்த வாக்குத்தத்தங்கள் நிறைவேற்றப்படுவதையும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபடியால், அவன் கேட்டது எல்லாம் 2300 நிஜமான நாட்களுக்குள் நிறைவேற முடியாது என்று நினைத்தான். விசேஷமாக காபிரியேல் அவனிடம், “ஆதலால் இந்த தரிசனத்தை நீ மறைத்து வை; அதற்கு இன்னும் அநேக நாள் செல்லும் என்றான்.” அடையாளமாக உள்ள ஒவ்வொரு நாளும் எவ்வளவு நீண்டதாக இருக்கும் என்று அவனுக்குத் தெரியாவிட்டாலும், தேவனுடைய ஜனங்கள் மேல் எவ்வளவு அதிகமான பொல்லாப்பு வருகிறது என்பதை நினைத்துப் பார்த்தபோது, அவனுக்கு இருதயத்தில் சோர்வு உண்டாயிற்று. அவனால் மாம்சமான இஸ்ரவேல் ஆவிக்குரிய இஸ்ரவேல் என்று பெயர் மாற்றம் பெறுவதை அவனால் காண முடியவில்லை. நாம் வாசிக்கிறோம் : “தானியேலாகிய நான் சோர்வடைந்து, சில நாள் வியாதிப்பட்டிருந்தேன்.” “அந்த தரிசனத்தினால் திகைத்துக் கொண்டிருந்தேன்; ஒருவரும் அதை அறியவில்லை.” தானியேலுக்கு இருந்தது போன்றே, அந்த நாளில் இருந்து முடிவு காலம் வரை, தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கும் போப்பின் அதிகாரம், உபத்திரவம், பரிசுத்தவான்களின் பாடுகள் என்பவைகளைப் பற்றிய தரிசனத்தின் பயங்கரமான முக்கியத்துவம் முன்கூட்டியே அதிகத் தெளிவாக அறிவிக்கப்படவில்லை. நம்முடைய இரக்கமுள்ள பரலோக தகப்பன், ஒரு கூட்டம் மகா மேன்மை மற்றும் நித்திய மகிமைக்கென்று ஆயத்தம் பண்ணும்படியாக தம்முடைய ஜனங்களை துன்பம், உபத்திரவம் என்கிற அக்கினியூடாக நடத்த அனுமதிக்கும் அதே வேளையில், “அந்தந்த நாளுக்கு அதினதின் பாடு போதும்” என்கிற ஒழுங்கின்படி நடத்துகிறார்.

பெர்சியாவின் ஆட்டுக்கிடா அல்லது கிரேக்க வெள்ளாட்டுக் கிடாவைக் காட்டிலும் அதிகமாக இஸ்ரவேல்-ன் மேல் நாட்டம் கொண்டிருந்த தானியேலுக்கு, இஸ்ரவேல் பாபிலோனில் 70 வருடம் சிறைபட்டு இருந்தது, இஸ்ரவேல்-ன் மேல் அதன் பாவத்திற்காக தண்டனையாக கொடுக்கப்பட்ட சிறை வாசம் என்பதை எரேமியாவின் தீர்க்கதரிசனத்தில் இருந்து அறிந்திருந்தான். ஆகவே இப்பொழுது அவன் தரிசனத்தி-ருந்து வரப்போகிற உபத்திரவங்கள்

(அவன் எதிர்பார்த்திருந்த மகிழ்ச்சி, மகிமைக்குப் பதிலாக) இஸ்ரவேல்-ன் பாவங்களுக்காக ஏற்பட்ட தேவனின் கோபாக்கினை என்பதை அறிந்தான். ஆகவே, இஸ்ரவேல்-ன் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுவதற்கும், முற்பிதாக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தம் நிறைவேறவும் அவன் ஊக்கமாய் ஜெபித்தான். இது தானியேல் 9: 2-19ல் சில வார்த்தைகளில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது நாம் பார்க்கக்கூடிய வண்ணமாக, திவ்ய திட்டத்தின் நோக்கத்தை தானியேல் பார்க்கவில்லை. இருந்த போதிலும் வாக்குத்தத்தங்களில் அவன் கொண்டிருந்த ஆர்வமும், விசுவாசமும் தேவனுக்குப் பிடித்ததாக இருந்தது. ஆகவே இந்த தரிசனத்தைக் குறித்து சற்று அதிகமாக வெளிப்படுத்தினார். மாம்சீக இஸ்ரவேலுக்கு உரித்தான அம்சங்களைக் குறித்து, சற்று விளக்கமாக வெளிப்படுத்தினார். இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் பாபிலோனில் இருந்த வேளையில், இஸ்ரவேல் தேசத்தின் 70 வருடமாக பாழாக்கப்பட்ட நிலைமை, இப்படியாக அநேக(2300) நாட்களுக்கு நீடிக்கப்படும் அல்லது தொடரும் என்று தானியேல் நினைத்தான். தேவன் காபிரியேலை அனுப்புவதின் மூலம் 70 வருடங்கள் முடிந்தவுடன் சிறையிருப்பு முற்றுப் பெறும் என்றும் அது துன்பமான காலமாகக் காணப்பட்டாலும் எருசலேம் நகரமும், ஆலயமும் திரும்பவும் கட்டப்படும் என்றும் அறிவிக்கிறார்.

2300 நாட்கள் என்கிற தரிசனத்தைக் குறித்து தானியேல் தவறாக புரிந்து கொண்டு, பாபிலோனில் சிறையிருப்பு 70 வருடங்களுக்கு மேல் நீடிக்கப்படும் என்று நினைத்து ஜெபம் பண்ணிக் கொண்டு இருக்கும் வேளையில், தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட தரிசனத்தைக் குறித்து மேலும் விளக்குவதற்காக காபிரியேல் அனுப்பப்பட்டான். எனவே தானியேல் 9: 21-27 கூறுகிறதாவது:

“அவன் எனக்குத் தெளிவுண்டாக்கி, என்னோடே பேசி: தானியேலே, உனக்கு அறிவை உணர்த்தும்படி இப்போது புறப்பட்டு வந்தேன். நீ மிகவும் பிரியமானவன், ஆதலால், நீ வேண்டிக் கொள்ளத் தொடங்கினபோதே (மேலும்) கட்டளை (இப்பொழுது அறிவிக்கப்பட வேண்டிய தேவனுடைய திட்டம்) வெளிப்பட்டது, நான் அதை அறிவிக்க வந்தேன்; இப்போதும் சொல்லுகிற

வார்த்தையை கவனித்துக் கேட்டு, (மேலும்) தரிசனத்தை (2300 நாட்களைக் குறித்து) அறிந்து கொள். உன் ஜனத்தின் மேலும் (இஸ்ரவேல்) உன் பரிசுத்த நகரத்தின் மேலும் (எருசலேம்) எழுபது வாரங்கள் (70 x 7=490 நாட்கள்) செல்லும்படி குறிக்கப்பட்டுள்ளது,” முதலானவை. (இந்த தீர்க்கதரிசனத்தைக் குறித்து அறிய தொகுதி 2, அத்தியாயம் 2, பக்கம் 57ஐ பார்க்கவும்).

விசேஷமாக, இங்கே கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால், 490 நாட்கள் என்பது 2300 நாட்களின் ஒரு பகுதி ஆகும். தானியேல் பாபிலோனில் இருந்து இஸ்ரவேல் விடுவிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஜெபித்ததின் நிமித்தமாகவும் (வசனங்கள் 12, 16-18) தானியேல்-ன் விசேஷமான ஆர்வத்தின் நிமித்தமாகவும் இந்த பதில் கிடைத்தது. இந்த 70 வாரங்கள் அல்லது 490 நாட்கள் 2300ன் முற்பகுதியாகும். அவற்றின் நிறைவேறுதல், 2300 எப்பொழுது தொடங்கியது என்பதைக் காட்ட உதவுகிறது என்பது மட்டுமன்றி, எப்படிப்பட்டதான காலம் (சொல்லர்த்தமானதா அல்லது அடையாளமானதா) என்பதைக் குறிப்பிடவும் உதவுவதாக இருந்தது. (1 பேது. 1:11 பார்க்கவும்) இதைவிட “70 வாரங்கள்” என்கிற தீர்க்கதரிசனம், தானியேல் ஒரு உண்மையான தீர்க்கதரிசி என்று அவன்மேல் முத்திரை போடவும், அவனுடைய எல்லா தீர்க்கதரிசனங்களின் மேலும் விசேஷமாக இந்த 2300 நாட்கள் என்கிற தரிசனத்தின் மேல் முத்திரை போடவும் உதவியது. இப்படியாக 70 வாரங்கள் மற்ற விஷயங்களோடு, “தரிசனத்தையும் தீர்க்கதரிசனத்தையும் முத்திரிக்கிறதற்கும்” உதவும் என்று முன் கூட்டியே அறிவிக்கப்பட்டது.

அப்படியென்றால் அடையாளமான 70 வாரங்கள் அல்லது 490 நாட்கள், வருடங்களில் நிறைவேறியது என்றும், 2300 நாட்களின் முற்பகுதி என்றும், அந்த முழு தரிசனத்திற்கு தேவனுடைய முத்திரை அல்லது அனுமதி என்று புரிந்து கொள்ளும் போது, எங்கே முழு காலமும் நிறைவேறும் என்பதைக் கணக்கிட தொடங்குகிறோம். முதலாவது வருகையில் நிறைவேறின 490ஐ 2300 ல் இருந்து கழிக்கும் போது மீந்து இருப்பது 1810 ஆகும். அதன்பின்னர் 1810 வருடங்கள் 70 வாரங்களின் முடிவி-ருந்து (தீர்க்கதரிசன அடையாளமான நாட்கள்), போப்பு சபையின் பலவிதமான அசுத்தங்கள், பாழாக்கும்

அருவருப்பு, தேவனுடைய ஆலயத்தை அநேக நூற்றாண்டு காலமாக அசுத்தப்படுத்தியவைகளில் இருந்து, பரிசுத்த ஸ்தல வகுப்பினர் சுத்திகரிக்கப்படும் காலம் வரை, கணக்கிடப்படவேண்டும்.

காண்பிக்கப்பட்டபடி மேசியாவின் மரணம் கிபி 33ல் (தொகுதி 2, பக். 62ஐ பார்க்கவும்) வசந்தகாலத்தில் இருந்தது. இது 70 வாரங்களின் கடைசி வாரத்தின் மத்தியில் இருந்தது. இதன் முழுமையான முடிவானது, கிபி 36ன் இலையுதிர்காலத்தில் கடைசி 1/2 வாரத்தில் அல்லது நமது ஆண்டவரின் 3 1/2 வருடங்கள் மரணத்திற்கு பின்னால் இருந்தது. ஆகவே, கிபி 36ன் இலையுதிர் காலத்தில் இருந்து 1810 வருடங்கள், அதாவது 1846ம் ஆண்டின் இலையுதிர் காலம், 2300 நாட்கள் என்கிற தரிசனத்தின் முடிவையும், பரிசுத்த ஸ்தலம் சுத்திகரிக்கப்பட்ட வேண்டிய தேதியையும் காட்டுகிறது.

இந்த தீர்க்கதரிசனம் இப்படியாக நிறைவேறியதால், மற்ற நிறைவேறிய தீர்க்கதரிசனங்களைப் போல் இதிலும், தீர்க்கதரிசனங்கள் நிறைவேறியதின் கருத்தை, சரித்திர புஸ்தகங்கள் தெளிவாக உணர்த்துகிறது. சரித்திர ஆசிரியர்கள் அநேக வேளைகளில் வேதத்திலும், தேவனிடத்திலும் நம்பிக்கை இல்லாமல் இருக்கும் போதும், அவர்கள் தங்களை அறியாமலேயே தேவனுடைய வேலைகளை, தீர்க்கதரிசன நிறைவேறுதல்களை தேவன் சரித்திரத்தில் எழுத வைத்துவிடுகிறார். அது எப்பொழுதும் நம்பத்தகுந்ததாகவும் அதிகார பூர்வமாகவும் உள்ளது. அப்படியாகவே, பரிசுத்த ஸ்தலத்தை சுத்திகரிக்கும் விஷயத்திலும் உள்ளது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் நடந்த சம்பவத்தை நவீன கால சரித்திர ஆசிரியர்கள் ஒரு பெரிய சீர்திருத்தம் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் ரோமன் கத்தோ-க்க சபை எழுத்தாளர்கள், அதை கலகம் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இந்த சீர்திருத்தத்துடன் பரிசுத்த ஸ்தலத்தின் சுத்திகரிப்பு துவங்கியது என்று கூறலாம். நாம் மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது என்னவெனில், பொல்லாத நோக்கத்துடன் கொண்டு வரப்பட்ட பல்வேறு விதமான தவறுகளால் பரிசுத்த ஸ்தலம் அசுத்தப்பட்டது. இதன் உச்ச கட்டமாக திருவிருந்து (திருப்ப- பூஜை) ஆராதனை

அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இந்த தவறைத் தொடர்ந்து சேனைகள் (போர் சபைகள்) இழிவு நிலைக்கு வந்தது. இது பாவ மன்னிப்பு சீட்டு விற்பனை செய்கிற வெட்கக் கேடான செய-ல், உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. இது ஓர் அளவிற்கு சீர்திருத்த இயக்கத்திற்கு வழி வகுத்தது. பரிசுத்த ஸ்தல வகுப்பினரும் ஓர் அளவிற்கு அசுத்தப்பட்டாலும் அதாவது இந்த தவற்றினால் வஞ்சிக்கப்பட்டாலும், இதனால் வந்த பாதகமான விளைவுகளினால் அவர்கள் கண்கள் திறக்கப்பட்டன. இதன்படி சீர்திருத்தத்தின் முக்கியமான கருத்து (கொள்கை) என்னவெனில் “கிறிஸ்துவின் அனுதின ப-யே” போதுமானது. கிறிஸ்துவின் ப- திரும்பி செய்யப்பட வேண்டியதில்லை என்கிற விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல் ஆகும். இது அந்திக்கிறிஸ்துவின் மாசுபடுத்தப்பட்ட பீடங்களில் நடத்தப்படும் திருப்ப-யினால் பாவ மன்னிப்பு பெற முடியும் என்கிற எதிர்பார்ப்புக்கு எதிரானது.

சீர்திருத்தம் தொடங்குவதற்கு இதுதான் சரியான இடம். அடிப்படையான நீதிமானாக்கப்படுதல் (சுத்திகரிக்கப்படுதல்), அன்றாட ப-யில் உள்ள விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல் என்கிற நிலை இருந்தபோதிலும், சேனைகளை சுத்திகரிப்பதைக் குறித்து இந்த இடத்தில் தீர்க்கதரிசனம் குறிப்பிடவில்லை என்பதை கவனிக்கவும், இது பரிசுத்த ஸ்தல வகுப்பினர் சுத்திகரிப்பதை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது. சேனைகள் சுத்திகரிக்கப்படவில்லை. இன்றைக்கும் கூட அவர்கள் அந்த தவறை கடைப்பிடிக்கிறார்கள். ஆனால் அர்ப்பணம் செய்து கொண்ட வகுப்பினராகிய பரிசுத்த ஸ்தல வகுப்பினர் இந்த தவறை உதறித் தள்ளினார்கள், சத்தியத்தினிமித்தம் உபத்திரவத்தை அனுபவித்தார்கள், அநேகர் மரணத்தையும் சந்தித்தார்கள்.

ஆனால் இது சுத்திகரிக்கும் நிலையின் ஆரம்பம் மாத்திரம் தான். இந்த வகுப்பினர் இப்பொழுது விழித்துக் கொண்டு இந்த தப்பறைகள் விருத்தியடைந்து இவைகளை போப்பு சபை செயல்படுத்தி பயனடைந்தது என்பதை கண்டு கொண்டார்கள். லூதர், சீர்திருத்தத்தின் முன்னணியில் இருந்தவர், ஒரு தப்பறையை மட்டுமல்ல, அநேக தவறுகளையும் வெளியே தூக்கி எறிய முயற்சித்து விட்டன்பர்க் (Wittenberg) என்கிற இடத்தில் உள்ள ஆலயத்தின் கதவில்

1517 அக். 31ந் தேதி, 95 நியாயங்களை எழுதி ஆணியடித்தார். அவைகள் எல்லாம் போப்பின் உபதேசங்களுக்கு எதிரானவைகளாகும். அதில் 27வது ஷரத்து, மனிதனுக்கு இயற்கையாகவே அழியாததன்மை உண்டு என்று கூறிக்கொள்வதை மறுப்பதாகும்.

போப் பத்தாம் -யோ இந்த புதுக்கருத்துக்கள் பயித்தியக் காரத்தனமானது என்று நிராகரித்தபோது, லூதர் தனது பதி-ல் (கிபி 1520) பொருட்களின் தன்மையை மாற்றுதல் (அப்பமும் ரசமும் சரீரமாகவும் ரத்தமாகவும் மாறுதல்), மனிதனின் அழியாத தன்மை என்கிற உபதேசங்களை கடுமையாக தாக்கியதுடன், போப் தன்னை “உலகத்தின் சக்கரவர்த்தி, பரலோகத்தின் இராஜா, பூமியின் மேல் உள்ள கடவுள்” என்று கூறிக் கொள்வதையும் எதிர்த்து, “ரோமர்களின் எருக் குவிய-ல் காணப்பட வேண்டிய இராட்சத கருத்துக்கள்” என்று கூறி நிராகரித்தார்.

ஆனால் ஐயோ, மிக கௌவரத்துடனும், துணிச்சலுடனும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட “சுத்திகரிக்கும்” வேலை பிரபலமடைய மிக தீவிரமாக இருந்தது. மேலும் லூதரும் அவருடன் இருந்தவர்களும் அவர்களுடைய வழி முறைகள் இந்த உலகத்தின் ஞானத்திற்கும் ஏற்றது போல் இருந்தால் அவர்களுக்கு உதவி, வெற்றி கிடைக்கும் என்கிற நயம் காட்டும் வார்த்தைகளால் வஞ்சனையாக ஓர் அளவுக்கு மேற்கொள்ளப்பட்டார்கள். (தானி 11: 34,35) அநேக நூற்றாண்டுகளாக நடுங்கிக் கொண்டிருந்த இராஜாக்களுக்கு முன்பாக, இப்படியாக துணிகரமாக தாக்கிய தைரியமுள்ள சீர்திருத்தவாதிகளை கண்டு, அநேக ஜெர்மானிய இளவரசர்கள் அவர்களுடைய அணுகுமுறையையும், தைரியத்தையும் கண்டு, அவர்களுடைய செயல்பாட்டை மெச்சுகிறவர்களானார்கள். இந்த இளவரசர்கள், சீர்திருத்தவாதிகளுக்கு உதவி செய்தார்கள். அவர்களுடைய உதவி இந்த இயக்கம் வெற்றி பெறுவதற்கு இன்றியமையாததாக தோன்றியது. இந்த உதவிக்குப் பதிலாக தங்களுடைய இராஜரீக உரிமைகளை சீர்திருத்தவாதிகள் மதிக்கப்பெற்றார்கள் (?).

இந்த சீர்திருத்த இயக்கம், மத கொடுங்கோன்மைக்கு எதிரான ஒரு புரட்சியாக மாத்திரமல்லாது, அரசியல் கொடுங்கோன்மைக்கும் எதிரானதாகவும் இருந்தது. இந்த இரண்டு

வித சீர்திருத்தவாதிகளும் அதிக பட்ச இரக்கத்தையும், ஒத்துழைப்பையும் கொண்டு வந்தார்கள். இந்த சீர்திருத்த காலங்களை குறித்து பேராசிரியர் பிஷர் (Fisher's Universal History PP.402-412) இப்படியாக கூறுகிறார் :

“சுவிட்சர்லாந்து தேசத்தில் ஒழுக்க நெறிமுறைகளும், அரசியல் முறைமையும் மறுபிறப்பைப் பெற வேண்டும் என்கிற நாட்டுப் பற்றுடன் “ஸ்விங்கி - (Zwingli) என்கிற சபை சீர்திருத்தவாதியின் முயற்சிகள் இருந்தன.”

ஜான் கேல்வின் (John Calvin) என்பவரின் காலம் மற்றும் ஜெனிவாவில் உள்ள அரசாங்கத்தை குறித்து - “அரசாங்க புரட்சியைத் தொடர்ந்து மத புரட்சி வந்தது. புரட்டஸ்டன்ட் அமைப்பு சட்ட ரீதியாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது (1535). கேல்வின் (Calvin) பட்டணத்திற்கு சட்டதிட்டத்தை வழங்குகிற ஒரே நபரானார். அது ஒரு கிறிஸ்தவ மத நாடு.”

ஸ்காண்டிநேவியாவைக் குறித்து - “ஸ்காண்டிநேவியாவைச் சேர்ந்த தேசங்களில் அரசரின் அதிகாரம் சீர்திருத்தங்களால் எழுப்புதலைப் பெற்றது.”

டென்மார்க் தேசத்தைக் குறித்து - “புதிய புரட்டஸ்டன்ட் உபதேசம் வந்துவிட்டது. பரவிக்கொண்டு இருக்கிறது. ஆலயத்தின் (ரோமன் கத்தோ-க்க) சுயாதீனங்களை இச்சித்தவர்கள் அதை ஆதாரித்தார்கள்.”

சுவீடன் நாட்டைக் குறித்து - “ஒரு பெரிய அரசியல் புரட்சி ஏற்பட்டது, அது மதப் புரட்சியையும் சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்டது.”

ஜெர்மெனியைக் குறித்து - “புரட்டஸ்டன்ட்” அரசர்களுக்கு ஏற்பட்ட அச்சுறுத்த-ன் காரணமாக, ஒருவருக்கொருவர் பாதுகாப்பிற்காக League of Smalcald என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தினார்கள். லூதர்ன் சபையினருக்கு எதிராக அடக்கு முறையை கையாள்வது இயலாதது என்று கண்டுகொள்ளப்பட்டது. Augsburg என்கிற இடத்தில் 1555ம் ஆண்டு நடந்த பிரதிநிதி சபையில் மத உடன்பாடு ஏற்பட்டது. ஒவ்வொரு அரசரும் கத்தோ-க்க சபை அல்லது Augsburg Confession (சீர்திருத்தவாதிகளுடையது) இரண்டில்

ஒன்றை தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். அரசர் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்ட மதம், அவர் நாட்டின் மதமாக இருக்க அனுமதிக்கப்பட்டது. அதாவது ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் தனது பிரஜைகளுக்கென மத கோட்பாடை தெரிந்து கொள்ளும்படி அனுமதிக்கப்பட்டது.”

சொல்லப்போனால், அந்த வேளையில் காணப்பட்ட அரசியல் சூழ்நிலைகளோடு கூட, போப்பின் ஆட்சியில் உள்ள ஒழுக்கம் மற்றும் உபதேசம் பற்றிய தவறுகளுக்கு சீர்திருத்த தலைவர்கள் கூட அப்பொழுதுதான் விழித்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். சரியான நிசையில் அவர்கள் அதிவேகமாக சென்றது, சுத்திகரிப்பை முழுமையாக மேற்கொள்ளாததை குறித்து நாங்கள் குறை கூறாதபடிக்கு எங்களை ஆச்சரியப்பட வைக்கிறது. ஆனால் புரட்டஸ்டன்ட் சபைகள் அரசாங்கத்தோடு ஐக்கியம் ஆன போது முன்னேற்றமும், சீர்திருத்தமும் அப்படியே நின்றுவிட்டது. வெகுவிரைவில் விசுவாசக் கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டன. அந்தக் கோட்பாடுகள் ரோம சபையின் கட்டளைகளை விட சத்தியத்திற்கு நெருக்கமாக இருந்தாலும், பிடிவாதமானவைகளாகவும், அறிவு வளர்ச்சியை எதிர்ப்பதாகவும் இருந்தன.

போப்பின் ஆட்சியில், சத்தியத்திற்கு கெடுதல் விளைவித்த சபைக்கும் தேசத்திற்கும் இடையில் இருந்த இதே விதமான ஐக்கியம் சாத்தானின் தந்திரத்தால் ஏற்பட்டதாகும். இதன் மூலம் சத்துரு, இவ்வளவு கண்ணியத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட “பரிசுத்த ஸ்தலத்தை சுத்திகரிப்பதை” தந்திரமாக தடை பண்ணினான். சீர்திருத்தமும் சுத்திகரிப்பும், சிறிது காலத்திற்குள் நின்று விட்டது. சுத்திகரிப்பை தொடர்ந்து செய்யாமல் சீர்திருத்தவாதிகள் தங்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளவும், இதற்கு முன்னால் அதிகமாக குறை சொல்லப்பட்ட போப்பின் பழைய கொள்கைகளில் பெரும்பாலானவைகளுக்கு மெருகூட்டவும், புதுப்பிக்கவும் கவனம் செலுத்தினார்கள். இப்படியாக, சாத்தான் தந்திரமாக நாங்கள் இதற்கு முன்னர் ரோம சபையில் எதிர்த்த, அதே வேசித்தனத்திற்குள் (சபையும், அரசியலும் ஐக்கியமாயிருத்தல்) அவர்களை அழைத்துச் சென்றான். இப்படியாக

போப்பின் ஆட்சி பெற்றிருந்த சாவுக்கேதுவான அந்தக் காயம் சொஸ்தமாக்கப்பட்டது. (வெளி. 13:3)

ஆனால், இப்படியாக ஆரம்பிக்கப்பட்டு, இடையில் நின்றுவிட்ட சுத்திகரிப்பு மறுபடியும் ஆரம்பிக்கப்பட்டு தொடர வேண்டும். ஏனெனில் 2300 வருடங்கள் முடியும் போது பரிசுத்த ஸ்தலம் சுத்திகரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதன்படியே நடந்துள்ளது. விசுவாசத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பது வேதாகமம் மாத்திரமே. இதன் மூலம் சீர்திருத்தம் ஆரம்பித்தது, ஆழமாக விதைகளை நாட்டினது. இது மறுபடியுமாக துளிர்விட ஆரம்பித்தது. சீர்திருத்தம் ஒவ்வொன்றாக வர ஆரம்பித்தது. முன்னணியில் இருந்த சீர்திருத்தவாதிகள் தாங்கள் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு மேற்பட்டு வளரவிடாதபடி துரிதமாக அதை தடை பண்ணிய போதிலும் மறுபடியும் மறுபடியும் அது துளிர்விட ஆரம்பித்தது. இதை தடை பண்ணுவதற்காக, கோட்பாடுகளையும், விசுவாசத்திற்கு எல்லைகளையும் வகுத்ததோடு, வேதாகமத்தின் போதனைகள், எதுவாக இருந்தாலும் சமய பேதமுள்ளவன் என்கிற வெறுப்பை தங்கள் மேல் வரவழைத்துக் கொள்ளாத நிலையில், இதற்கு மேற்கொண்டு ஒருவரும் போக அனுமதிக்கப்படவில்லை.

லூதரின் நாளில் இருந்து, இன்றுவரை சபையின் பாதையைப் பார்க்கும் போது படிப்படியாக சீர்திருத்தம் அல்லது சுத்திகரிப்பு ஏற்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதைக் காணலாம். ஒவ்வொரு சீர்திருத்த குழுவினரும் தங்களுடைய சிறிதளவான சுத்திகரிப்பை முடித்தவுடன் அப்படியே நின்று மற்றவர்களோடு இணைந்து இனியும் வரக்கூடிய சீர்திருத்தத்தை அல்லது சுத்திகரிப்பை எதிர்த்தார்கள்.

இப்படியாக இங்கிலாந்து சபை, ரோம சபையின் சில மூடத்தனமான உபதேசங்களையும், பழக்கவழக்கங்களையும் ஒரு பக்கம் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, அதுதான் உண்மையான சபையென்றும், அதன் பிஷ்ப்புகள் அப்போஸ்தலருக்கு அடுத்து வந்ததாகவும், அதன்படி தேவனுடைய சபையின் மேல் முழு உரிமையை பெற்றவர்கள் என்றும் கூறிக்கொண்டார்கள், இன்றும் அப்படியே கூறிக்கொள்கிறார்கள். இந்த ரோம சபையின் மகள் “தாயை” விட்டு பிரிந்து, இங்கிலாந்து தேசத்தால் நீட்டப்பட்ட கரத்தை

பிடித்து, சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்திதான் அந்த சபையின் தலைமை என்று அவரை தலைவராக்கினாள். இருந்த போதிலும் மகளாகிய லூதரிடம் இருந்து வந்தது ஒரு சரியான திசையில் ஏற்பட்ட பூர்த்தியடையாத ஒரு சீர்திருத்தம், சுத்திகரிப்பு ஆகும். கேல்வின் (Calvin), நாக்ஸ் (Knox) இன்னும் மற்றவர்களும் நடந்து முடிந்த சம்பவங்களைக் குறித்து தேவன் முன் கூட்டியே அறிந்திருந்தது, போப்பின் ஆட்சியில் உள்ள குப்பை போன்ற விஷயங்களால் கண்ணில் படாமல் போயிற்று என்பதை கண்டு பிடித்தனர்; மேலும் தேவனுடைய திட்டங்களின் வெற்றி, தவறக்கூடிய மனிதர்களைச் சார்ந்து இருக்கிறது என்கிற எண்ணத்தை ஒதுக்கிவைத்ததோடு, அவர்களுடைய உபதேசங்கள், சபையின் வெற்றி, தேசத்தின் மாம்சீக ஆயுதங்கள் மேல் சார்ந்து நிற்கவில்லை என்பதையும் கண்டனர். அநேகரால் கண்டு கொள்ளத்தக்கதாக இந்த மனிதர்கள் பெரிய உயர்வான வேலைகளைச் செய்தார்கள். அது அதிக நல்ல கனிகளைத் தந்தது. இருந்தாலும் தவறு என்று அறியாமலே, மற்ற தவறுகளால் கண் குருடாக்கப்பட்ட நிலையில் பரலோக இராஜ்யத்திற்கு தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் நித்திய ஆக்கினை தீர்ப்பளிக்கப்பட்டார்கள் என்ற தப்பறையை சரியானது தான் என்று கூறினார்கள். வெகு சீக்கிரத்திலே அவர்களுடைய உபதேசங்கள் பிரிஸ்பட்டேரியன் சபை என்கிற பெயரில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. மேலும் திவ்ய கட்டளை மாற்றப்பட முடியாதது என்று அறிவிக்கப்பட்டதைத் தவிர, சீர்திருத்தத்திற்கு அல்லது சுத்திகரிப்புக்கு என்று செய்யப்பட்டது வெகு சிறிதளவுதான். மற்ற சபைகள் செய்தது போன்று பிரிஸ்பட்டேரியன் சபையும் சுத்திகரிப்பின் வேலையை தடை பண்ணவும், இடையூறு விளைவிக்கவும் அதிகமாக செயல்பட்டுள்ளது.

வெஸ் - (Wesley) யும் உடன் இருந்தவர்களும் அவர்கள் நாட்களில் காணப்பட்ட அனலற்ற தன்மையையும், சில விஷயங்கள் கடமைக்காக செய்யப்படுவதையும் கண்டு வருத்தப்பட்டு, சபையும் தேசமும் இணைந்திருப்பதால் இயல்பாகவே வரக்கூடிய அனலற்ற நிலைமையை அகற்றவும், தனிப்பட்ட விசுவாசத்தினாலும் கிறிஸ்துவோடு கொண்டுள்ள ஐக்கியத்தின் மூலமாகவும் தனிப்பட்ட

பரிசுத்தம் அவசியமானது என்பதைக் காட்டவும் முயற்சித்தனர். கிறிஸ்தவ அரசாங்கத்தின் கீழ் பிறந்திருப்பதாலும், இப்படி சபையும் தேசமும் இணைந்திருக்கும் போது, அப்படியான ஒரு சபையின் பிறப்பில் இருந்து அங்கத்தினராக இருப்பதால், அதை கிறிஸ்தவம் என்று அழைக்க முடியாது என்றும் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். இது வரைக்கும் இது அருமையான வேலையாக இருந்தது. இது தேவையான சுத்திகரிப்பின் ஒரு பகுதி தான். ஆனால் ஆதி சபையின் எளிமையின் பரிபூரணத்திற்கு கடந்து செல்லாமல், சுத்திகரிப்பு சீர்திருத்த வேலை முற்றுப் பெற்று விட்டது என்று வெஸ் - (Wesley) தீர்மானித்து, மற்றவர்களோடு இணைந்து மெதடிஸ்ட் சபையை ஒழுங்குப்பண்ணத் தொடங்கியதுடன், மேற்கொண்டு வளர்ச்சியும், சுத்திகரிப்பும் இல்லாமல் போகட்டும் என்று எண்ணி அதை சுற்றி வே-யடைப்பது போன்று மெதடிஸ்ட் சபையின் கோட்பாடுகள் முறைகள், தகுதிகள் என்கிற வ-மையான தடைகளை ஏற்படுத்தினார். தேவன் ஒருவரே, மனுக்குலம் முழுமைக்கும் மீட்பு உண்டு என்கிற நல்ல சத்தியங்களோடு மாசுபடுத்தும் தப்பறைகளையும் கொண்டு வந்ததால் அதற்கேற்றாற்போல் மற்றவைகளைப் போல சில வெற்றியும் சில தோல்வியும் கண்டன.

பேப்டிஸ்ட் (Baptists) என்று அழைக்கப்படுவார்கள், பரிசுத்த ஸ்தலத்தை சுத்திகரிக்கும்படியாக எடுக்கப்பட்ட இன்னொரு முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் ஞானஸ்நானத்தைக் குறித்து போப்பினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட விசுவாசியாக இல்லாத கைக்குழந்தைக்கு தண்ணீர் தெளித்து ஞானஸ்நானம் கொடுப்பது தவறு, அது விசுவாசிக்கு மாத்திரமே உரியது; மேலும் தண்ணீர் தெளிப்பது என்கிற உபதேசம் எவ்விதத்திலும் கிறிஸ்துவினுடையது அல்ல என்பதை உணர்த்துவதின் மூலம், பரிசுத்த ஸ்தலத்தை சுத்திகரிக்கும் இன்னொரு முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். சரியான வெளிப்படையான ஒரு அடையாளத்தைக் கற்றுக் கொடுப்பதைத் தவிர பேப்டிஸ்ட் (Baptists) பெரிய அளவில் முன்னேற்றம் ஏதும் தரவில்லை. இப்பொழுதும் மேற்கொண்டு சுத்திகரிப்பு நடைபெறுவதற்கு ஓர் இடையூறாக மற்றவர்களோடு சேர்ந்து எதிர்ப்பைத் தெரிவிப்பவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

பின்னால் வந்த இன்னொரு சீர்திருத்தம் “கிறிஸ்தவ சபை (The Christian Church)” அல்லது “சீடர்கள் (The Disciples)” என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது 1827ல் அலெக்ஸாண்டர் காம்பெல் என்பவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அவர்களுடைய சபையில் எளிமையை பரிந்துரைத்தார்கள். வேதாகமம் தான் கொள்கை. கிறிஸ்துவின் கீழ் உள்ள எல்லா அங்கத்தினர்களும் சமமானவர்கள். அவர்களுக்கு கிறிஸ்துவே தலைவர். இதன்படி Reverend, Doctor of Divinity போன்ற பட்டங்கள் ரோம சபைக்குரியது. அது கிறிஸ்துவின் ஆவிக்கும் தூய்மையான கிறிஸ்தவத்திற்கும் எதிர்மாறானது. ஏனெனில் “நீங்கள் எல்லோரும் சகோதரராயிருக்கிறீர்கள். கிறிஸ்து ஒருவரே உங்கள் ஆண்டவர்.” சுத்திகரிப்பும், செய்யப்பட்ட விதமும் அதை செயல்படுத்திய வரை நல்லதுதான். அது எல்லா சபை பிரிவுகளிலும் உள்ளவர்களில் சிலரின் மனங்களில் நல்ல கனி தந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த சபை மற்றவைகளைப் போன்றே சீர்திருத்தத்தை மேற்கொண்டு செய்ய முயற்சிக்கவில்லை. சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்கிற அதன் வாஞ்சையும் செத்துவிட்டது. வேதாகமம் மட்டும் தான் கோட்பாடு (Creed) என்று கூறிவிட்டு சத்தியத்தில் முன்னேறிச் செல்லாமல் அதே இடத்தில் சுற்றி வருகிறது. மனிதர்களின் கோட்பாடுகளில் இருந்தும் அடிமைத்தனத்தில் இருந்தும் விடுதலை என்று கூறிக்கொண்டு, அது சுதந்தரத்தை உபயோகிக்கவில்லை. ஆகவே, உண்மையாகவே அது ஆவியில் கட்டப்பட்டு இருக்கிறபடியால் கிருபையிலும் அறிவிலும் வளரவில்லை. அது எழுதப்பட்ட எந்த கோட்பாட்டினாலும் கட்டுப்பட்டு இருக்காவிட்டாலும், மனிதர்களின் கனத்தையும், பழக்கவழக்கங்களையும் மதிக்கிறபடியாலும், தனக்குள்ளாகத்தானே திருப்தி அடைந்து இருக்கிறபடியினாலும், அது சீக்கிரத்திலே ஒரே இடத்திலே நிலைத்து நின்று விட்டதுடன், பரிசுத்த ஸ்தலத்தை மேற்கொண்டு சுத்திகரிக்கும் வேலையில் தூங்கிவிட்டது. அதன் முந்தைய நிலையில் இருந்து இழிவான நிலைக்கும் வந்துவிட்டது.

ஒரு சில சீர்திருத்த இயக்கங்களையும், சீர்திருத்தவாதிகளையும் மட்டும் நாம் குறிப்பிட்டு இருக்கும் போது, மற்றவர்களை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை அல்லது உதாசீனப்படுத்துகிறோம் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. சீர்திருத்தம்

பொதுவானதாக இருந்திருக்கிறது. எல்லா உண்மையான, வாஞ்சையுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கும் அதில் ஒரு பங்கு உண்டு. ஆரம்பத்தில் கிடைத்த பயிற்சியினால், மனம் முன்கூட்டியே சில தீர்மானங்களை பண்ணியிருந்தபடியால் பெரிதான தவறுகளை சிலரால் தான் காண முடிந்தது. சுத்திகரிப்பின் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்யவேண்டியதின் அவசியத்தையும் சிலரால் தான் காண முடிந்தது. இவைகள் நம்முடைய சத்துருவுக்கு அனுகூலமாகத் தென்பட்டது. அவனும் பரிசுத்தவான்களை தடை பண்ணவும், சுத்திகரிப்பின் வேலையில் இடையூறுகளை உண்டு பண்ணுவதிலும் தாமதம் காட்டவில்லை.

இன்னொரு சீர்திருத்தமானது சில விஷயங்களில் மற்றவைகளை விட அதிகமாக செயல்பட்டது. முந்திய அத்தியாயத்தில் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டது போல் கடைசியில் கூறப்பட்ட சீர்திருத்தத்திற்கு பின்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பேப்டிஸ்ட் சபையைச் சேர்ந்தவர் மாசாகுசெட்ஸ் (Massachusetts) நகரில் உள்ள வில்-யம் மில்லர், இந்த சீர்திருத்தத்தை ஸ்தாபிக்க காரண கர்த்தாவாக இருந்தார். அவர் தேவனுடைய திட்டத்தில் உள்ள காலத்தைக் குறித்தும், ஒழுங்குமுறைகளைக் குறித்தும், வேதாகமம் சில காரியங்களை வெளிப்படுத்துகிறது என்கிற உண்மையை, சபையின் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்தார். அவர் தீர்க்கதரிசிகள் குறிப்பிட்டுள்ள காலத்தைக் குறித்தும், அதோடு கூட உண்மையிலேயே ஞானவான்கள் ஏற்ற காலத்தில், அதை புரிந்து கொள்வார்கள் என்று கூறியிருப்பதையும் கண்டார். அவர் அந்த வகுப்பினரில் ஒருவராக இருக்க விரும்பினார். அவர் அதைக்குறித்து ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, ரோம சபையின் பாரம்பரியத்திற்குள் காணக்கிடைக்காத சில ஆர்வமூட்டக் கூடிய விஷயங்கள் இருப்பதையும் கண்டார். ஆண்டவரின் முதலாவது வருகை உலகத்தை விலைக்கிரயம் கொடுத்து வாங்க இருந்தது போன்று, இரண்டாவது வருகை விசுவாசிகளுக்கு தேவனுடைய ஜீவன் கொடுக்கிற ஆசீர்வாதங்களை அளிப்பதற்காக உள்ளது என்பதைக் கண்டார். உண்மையிலேயே மீட்கும் பொருளும், மீட்பும் ஒரே மீட்பின் திட்டத்தில் இரண்டு பகுதிகளாகும்.

ஒரு நேர்மையான, ஆர்வம் உள்ள இருதயம் இப்படிப்பட்ட

நல்ல செய்தியை உணரும் போது அதை அறிவிக்காமல் இருக்க முடியாது. அதை அவர் செய்தார். இந்த சத்தியத்தை அறிந்ததினால் சில தப்பறைக்குள் இருப்பவர்கள் மத்தியில் அவர் ஒரு சுத்திகரிப்பின் வேலையை செய்தார். உதாரணமாக நம்முடைய ஆண்டவரின் இரண்டாவது வருகையானது அவர் தமது இராஜ்யத்தை ஏற்படுத்தி சபையை உயர்த்துவதற்காக இருக்கிறபடியால், பூலோகத்தில் உள்ள இராஜ்யங்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட சபைகள் (அவைகளில் பெரும்பாலானவைகள் தங்களை தேவனுடைய இராஜ்யம் என்று கூறிக்கொண்டு, அதினிமித்தம் இப்பொழுது ஆட்சி புரியவும், ஆளுகை செய்யவும் உரிமையை பெற்றிருப்பதாகக் கூறிக்கொள்கிறார்கள்) கூறுவது வெறும் யூகமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எப்படியெனில் கிறிஸ்துவின் இராஜ்யம் இன்னும் ஏற்படுத்தப்படாவிட்டால், இப்பொழுது ஏற்படுத்தப்பட்டவைகள் “இந்த உலகத்தின் அதிபதியினால்” (சாத்தான்) உயர்த்தப்பட்டதாக மட்டுமே இருக்க முடியும். இந்த ஆட்சியாளர்கள் யார் என்பதை அறியாதவர்களாக சாத்தானுக்காகத் தான் அவர்கள் வேலை செய்து கொண்டு இருக்க வேண்டும்.

திரு.மில்லர் அவர்களது பிரசங்கம் இயற்கையாகவே மனிதன் அழியாத தன்மை உடையவன் என்கிற தவறை அகற்ற வழிவகுத்தது. மனிதன் இயல்பாகவே அழியாததன்மை உடையவன் என்கிற கருத்து வெகுகாலமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. அதாவது ஒரு முறை அவன் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பின்னர் அவன் ஒரு போதும் மரிக்க இயலாது. மரணம் என்பது வெறும் மாயைதான். மனிதன் மரணம் அடைவது போன்று தோற்றம் அளிக்கிறான். உண்மையிலேயே அப்படியில்லை. ஆனால் அவன் உருவம் மாறி பரிணாமத்திற்குள் செல்கிறான். மற்றவர்களைப் போன்றே திரு. மில்லரும் இவைகளை நம்பினார். ஆனால் அவர் விசேஷமாக ஆண்டவருடைய வருகை, மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய உண்மைகளை பார்க்கும்படி அவர் கவனம் செலுத்தியபோது முதலாவதாக, இந்த தவறை சுட்டிக்காட்டினார். இந்தக் கொள்கை ஒருவரும் மரிப்பதில்லை, ஆகவே, மரித்தோர் உயிர்த்தெழுதல் கிடையாது, ஆகவே ஆண்டவரின் இரண்டாவது வருகையும் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் தேவையில்லை என்று போதிக்கிறது.

இதைக் குறித்த விரிவான ஆராய்ச்சியை இன்னொரு புத்தகத்தில் காணலாம். அதில் நாம் சாவாமையும், நித்திய ஜீவனும் கிறிஸ்துவின் மூலமாகவே கிடைக்கக்கூடிய நன்மைகள், அவைகள் துன்மார்க்கருக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்படவும் இல்லை, கொடுக்கப்படுவதும் இல்லை என்று காட்டுவோம். மனிதன் சாவாமையுடையவன் என்ற கருத்து ரோம சபையின் உத்தரிக்கும் ஸ்தலம் என்கிற போதனையி-ருந்து வந்த கருத்தாகும். இதைக் காட்டிலும், புரட்டஸ்டன்ட் சபையாரின் போதனையான நித்திய ஆக்கினை என்பது, இன்னும் மிகவும் மோசமானதாக உள்ளது. அவர்கள் கூறும் காரணம் என்னவென்றால், மனிதன் நித்திய காலமாக ஜீவிப்பவன் என்றால் (சாவாமை உள்ளவன் என்றால் தேவனால் கூட அவனை அழிக்க முடியாது) அவன் ஒன்று நித்திய சந்தோஷத்தில் அல்லது நித்திய துன்பத்தில் ஜீவிக்க வேண்டும். ஆகவே அவர்கள் கூறுகிறார்கள், அவன் மரணத்தில் அவனுடைய நித்தியமான நிலைக்குள் அடைக்கப்படுகிறான். அதன் பிறகு பெரும்பாலோர் நித்திய ஆக்கினையை அனுபவிக்க வேண்டும். ஏனெனில் தற்போதைய வாழ்க்கையின் சில வருடங்களில், ஒன்று சரியான வழியைக் குறித்த ஒரு அறிவைப் பெற்றுக் கொள்ள தவறிவிட்டனர். அல்லது அவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட அறிவின்படி தங்கள் இயல்பான பெலவீனம் போன்றவைகளால், நடக்க முடியாமல் போய்விட்டனர்.

இந்த நாசமாக்கும் தப்பறைகளின் பெரிய வேரானது குறித்த காலத்தில் அறிவிக்கப்படவேண்டிய கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை, உயிர்த்தெழுதல் போன்ற போதனைகளால் பிடுங்கி எறியப்பட்டது. புத்திக்கூர்மையுள்ள, சிந்திக்கக்கூடிய ஜனங்கள் ஆச்சரியத்துடன் பின்வருமாறு நினைக்கத் தொடங்கினார்கள்: அவர்கள் பரலோகத்தில் அல்லது நரகத்தில் இருந்தால், அவர்களுடைய நிலை மாற்றப்பட முடியாமல் இருந்தால், ஆண்டவர் ஏன் மரித்தோரை உயிர்ப்பிக்கவேண்டும்? மேலும், மரித்தவர்கள் உயிரோடு இருக்கையில் அவர்கள் ஏன் மரித்தவர்கள் என்று அழைக்கப்பட வேண்டும் என்று ஆச்சரிப்பத ஆரம்பித்தனர். அதன்பிறகு மரித்தோர் இன்றும் உயிரோடு இருப்பதைக் குறித்து நம்முடைய ஆண்டவரும், அப்போஸ்தலர்களும் ஏன் ஒன்றும் கூறவில்லை? அதற்கு மாறாக, எப்பொழுதுமே உயிர்த்தெழுதல்

மாத்திரமே ஒரே நம்பிக்கை என்று அதை சுட்டிக்காட்டினார்கள்; உயிர்த்தெழுதல் இல்லாவிட்டால் எல்லோரும் “கெட்டிருப்பார்களே” (1 கொரி. 15 : 13-18) என்றும் கூறினார்களே என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அதன்பிறகு, நம்முடைய ஆண்டவர் கூறிய வார்த்தைகளான, “பிரேதக் குழிகளில் உள்ள அனைவருக்கும்” ஒரு விழிப்பை வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருப்பது ஓர் அர்த்தத்தைக் கொடுக்க தொடங்கியது. ஆகவே மரித்தோர் உயிரோடு இல்லை. மரணம் என்பது ஜீவனுக்கு எதிர்மாறானதைக் காட்டுகிறது என்பது படிப்படியாக அவர்களுக்கு விளங்கத் துவங்கியது. இதைத் தேடியவர்கள், இந்த விஷயத்தில் வேதம் மிகவும் இசைவாக இருக்கிறது என்பதையும், ஆனால் போப்பு சபையில் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட பொதுவான பாரம்பரியங்களுக்கு நேர்மாறாக உள்ளது என்பதையும் கண்டார்கள்.

இப்படியாக தப்பறையின் வேர் பிடுங்கப்பட்டு, அதன் பல்வேறு கிளைகளும் காய்ந்து போகத் தொடங்கின; வெகு சீக்கிரத்திலே, துன்மார்க்கருக்கு நித்திய தண்டனை கொடுக்கப்படுகிறது என்பதற்கு மாறாக, தேவனுடைய திட்டம் வேதாகமம் கூறுகிறபடி உள்ளது என்று கண்டு கொள்ளப்பட்டது. மேலும், நித்திய ஜீவன் என்பது நீதிமான்களுக்கான வெகுமதி என்றும், மரணம் என்பது துணிகரமான பாவிகளுக்கு கொடுக்கப்படுகிற தண்டனை என்றும் கண்டு கொள்ளப்பட்டது.

அதன்பின், ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமையால் மனுக்குலத்தின் மேல் வந்த மரணம் என்கிற சாபம் என்றால் என்ன என்பதையும், முழு மனுக்குலமும் அழிவுக்குள்ளாக ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குள்ளாகப்பட்டது குறித்தும் அறிந்து கொண்டார்கள். அதன் பின்னர் நம்முடைய மீட்பரின் மரணம் விலைமதிப்பற்றது. அது மனுக்குலமானது உயிர்த்தெழுதலைப் பெறவும் ஜீவனையும் அதன் உரிமைகளையும் மறுபடியும் பெறவும் மனுக்குலத்திற்காக செலுத்தப்பட்ட விலைக்கிரயம் என்பது திரை நீக்கப்பட்டவுடன் கண்டு கொள்ளப்பட்டது. ஆ! அப்பொழுது மீட்கும் பொருள் என்பதின் அர்த்தம் புரியத் தொடங்கியது. ஏனெனில், பாவம் அறியாத அவர் சபிக்கப்பட்டவராக நடத்தப்பட்டார்; அவர் நமக்காக சாபமாக

நமக்காக பாவியாக நடத்தப்பட்டார்; அநீதியுள்ளவர்களுக்குப் பதிலாக நீதியுள்ளவராக மரித்தார்.

இப்படி கடைசியாக பாழ்க்கடிப்பை உண்டு பண்ணுகிற வஞ்சகம் என்கிற பெரிய முறைமை, அன்றாட ப-யை நீக்கிய முறைமை அகற்றப்பட்டது. பரிசுத்த ஸ்தலம் விடுவிக்கப்பட்டது அல்லது சுத்திகரிக்கப்பட்டது. இயேசுவின் “அன்றாட ப-யின்” மதிப்பு புதுப்பிக்கப்பட்ட நிலையில், அழகில், வல்லமையில் காணப்பட்டது.

இந்த பாழாக்கும் அசுத்தத்தி-ருந்து, பரிசுத்த ஸ்தலம் சுத்திகரிக்கப்பட்டது என்று கூறும் போது, வேதாகமத்தில் சபையின் ஒரு பங்கினர் என்பது, முழுமையான சபையைக் குறிப்பதில்லை என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு வகுப்பினர் இந்த அசுத்தமான வஞ்சகத்தி-ருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர். இப்படிப்பட்ட சிலருடன், தேவன் தம்முடைய போதனை மற்றும் வழி நடத்துத-ன் கீழ் உள்ளவர்களை அனுதினமும் சேர்த்துக்கொண்டு வருகிறார்.

தன்னுடைய கணக்கின்படி என்ன நடக்கும் என்று திரு. மில்லர் யோசித்தது சரியானதல்ல. உண்மையான நெருப்பின் மூலம் பூமி பொல்லாப்பி-ருந்து விடுவிக்கப்படும், இதில் பூமி எரிந்து போகும், இதுதான் பரிசுத்த ஸ்தலத்தை சுத்திகரிப்பது ஆகும் என்று அவர் நினைத்தார். அதன்பிறகு, அவருடைய எதிர்பார்ப்பு பிழையானது, அவருடைய போதனையின்படி, “உம்முடைய இராஜ்யம் வருவதாக” என்கிற ஜெபத்தின் நிறைவேறுதலாக, ஆண்டவர் பரலோகத்தி-ருந்து இறங்கி வருவார் என்று எதிர்பார்த்தவர்களுக்கு, அது ஒரு துக்ககரமான பரீட்சையாக இருந்தது. அவர்கள் மணவாளன் வரதாமதித்ததைக் குறித்து ஏமாற்றம் அடைந்திருந்தாலும் அவர்கள் அதிகமாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் வேதத்தை ஆராய்ந்த அனுபவம் அவர்களுக்கு மிகவும் பிரயோஜனமாக இருந்தது. அவர்கள் மனிதரின் பாரம்பரியங்களுக்கு மேலாக, தேவனுடைய வார்த்தையை மதிக்க கற்றிருந்தார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் ஒதுக்கி விடப்பட்டு இருந்த சபைகளில் உள்ள மனிதர்களிடம், கனத்தை பெற்றதுடன், அடிமைத்தனத்தி-ருந்து ஒரு

பெரிய அளவிற்கு விடுதலையையும் பெற்றார்கள். அவர்கள் சபைகளில் இருந்து ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்ததின் காரணம், ஆண்டவருடைய வருகையைக் குறித்த உண்மைக்கு கீழ்ப்படிந்து நடந்ததுதான். உண்மை என்று உணர்த்தப்படும் போது கீழ்ப்படிவது சில ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டு வருகிறது. பவுலும் தமஸ்குவுக்கு செல்லும் போது வழியில் ஆண்டவரைச் சந்தித்தது போல நாமும் கூட வழியில் சந்திக்கிறோம்.

இதன் விளைவாக, இதற்கு முன்பு இருந்தவர்களைக் காட்டிலும், இவர்களில் சிலர் சுத்திகரிப்பு அல்லது சீர்திருத்த வேலையில் மிக ஊக்கத்துடன் ஈடுபட்டதைக் காண்கிறோம். இப்படியாக கிபி 1846ல் 2300 நாட்களின் முடிவில் மேலே காட்டியபடி ஒழுங்குபடுத்தப்படாத கிறிஸ்தவ உட்கருவைக் காண முடிந்தது. இவர்கள், சபைகள் எளிமையான விதத்தில் நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதில் "Disciples" என்கிற சபை உடன் ஒத்திருந்தது மாத்திரமல்ல, வேதத்தை, தவிர மற்ற எல்லா கோட்பாடுகளையும் அகற்றியதோடு குருவானவர்களின் பட்டங்களையும் நீக்கிப்போட்டதில் அவர்களோடு இசைந்து இருந்தார்கள்; மேலும், அவர்கள் வெளிப்புறமான ஞானஸ்நானம் என்கிற கருத்தில் பேப்டிஸ்ட் சபை உடன் இசைந்து இருந்தார்கள். மேலும், லூதர் உடன் போப்பின் ஆட்சி முறைதான் "பாவ மனிதன்" என்கிற கருத்தில் இணைந்து இருந்ததோடு, கீழ்த்தரமான நிலையில் உள்ள இந்த சபை வேசிகளுக்கும் அருவருப்புகளுக்கும் தாய் என்கிற கருத்தோடும் இணக்கம் காட்டினார்கள்; இவர்கள் எந்த விதமான விட்டுக்கொடுக்கும் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமலும் அல்லது உலகத்தோடு எந்த உறவும் வைத்துக் கொள்ளாமலும் தனித்து நின்று முக்கியமான பக்தி, சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனிடத்தில் வைக்கக்கூடிய சாதாரண நம்பிக்கை, அவருடைய மாறாத கட்டளைகளில் விசுவாசம் வைத்தல் போன்றவைகளை கற்றுக் கொடுத்தார்கள். மேலும், கிறிஸ்துவே எல்லாருக்கும் ஆண்டவர் என்று ஏற்றுக்கொண்டு அவர் இப்போது திவ்ய சபாவத்தில் பங்குள்ளவர் என்று ஏற்றுக்கொள்வதுடன், யேகோவா அவருடைய சொந்த குமாரன், நம்முடைய ஆண்டவராகிய இயேசு அவருடைய சொந்த பிதா என்கிற, வேதத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நியாயமற்ற

கருத்தி-ருந்து காக்கப்பட்டார்கள். மேலும், நித்திய ஜீவனும், சாவாமையும் தற்போது கிடைக்கக்கூடியவைகள் அல்லவென்றும் இயேசு கிறிஸ்து மூலமாக உயிர்த்தெழுத-ல் தேவனுடைய வெகுமதிகளாக மாத்திரம் எதிர்பார்க்கப்பட வேண்டியவைகள் என்பதையும் பார்க்கத் துவங்கினார்கள்.

தம்முடைய சுத்திகரிப்புக்கு அடையாளமாக, இதற்கு பின்பு எப்பொழுதுமே ஒரு வகுப்பினர் இருக்க வேண்டும், மற்ற சபை பிரிவினரிடம் இருந்து தனித்து இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் ஒழுங்கு பண்ணுவது போன்றே, இந்த 1846ம் ஆண்டிலேயே புரட்டஸ்டன்ட் பிரிவினர் ஒரு பெரிய ஒழுங்குமுறையில் ஒன்று கூடினர். அது இவாஞ்சு-க்கல் அலையன்ஸ் (The Evangelical alliance) என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்த ஒழுங்கு முறை (சுத்திகரிக்கப்பட்ட பரிசுத்த ஸ்தலத்தைப் பற்றிய) புதிய கருத்துக்களை மனதில் கொண்டு மனிதனின் சாவாமையில் தனது விசுவாசத்தை தெளிவாக்கினது. அதை தனது சமய கோட்பாட்டில் ஒன்பதாவது கட்டளையாக சேர்த்தது. இப்படியாக, அது தனித்து நின்றது. இன்றைக்கும் மற்ற கிறிஸ்தவர்களிடம் இருந்து தனித்து, தேவனுடைய பிள்ளைகளின் ஒரு கூட்டமாக, ஆண்டவருடைய சுத்திகரிக்கப்பட்ட பரிசுத்த ஸ்தலமாக, சத்தியத்தின் ஸ்தலமாக நிற்கிறது. இந்த சுத்திகரிக்கப்பட்ட பரிசுத்த ஸ்தல வகுப்பினரோடு, மற்ற சாந்தமான, விசுவாசமுள்ள தேவ பிள்ளைகள் அன்றைய நாளில் இருந்து, சேர்க்கப்பட்டு வருகிறார்கள். சாந்தத்தின் ஆவியையும், சத்தியத்தின் மேல் உள்ள அன்பையும் இழந்து போகிறவர்கள் இதி-ருந்து நீக்கப்பட்டுள்ளார்கள். நன்கு முறைப்படுத்தப்பட்ட எதிர்ப்புகளில் இருந்தும், பெரும்பான்மையாக காணப்படுவர்களிடம் இருந்தும் தங்களை சுத்திகரிக்கப்பட்ட ஸ்தலமாக தங்களை நிலைவரப்படுத்திக் கொள்ளுவது என்பது, தைரியத்திற்கும் விசுவாசத்திற்கும் ஒரு கடுமையான பரீட்சையாக உள்ளது. அதில், ஒரு சிலரே நிலைத்து நிற்பவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். பெரும்பாலோர் தங்களுக்கு முன்பு இருந்தவர்களின் வழியைப் பின்பற்றுகிறார்கள். உலகத்தின் பார்வையில் கௌரவமானவர்களாக காட்ட முயற்சிக்கிறார்கள்.

எப்படியோ அதிகமாக எண்ணிக்கையில் பெருகி, சற்று வெறுக்கப்படாதபடி, இவர்களில் சிலர், இன்னொரு ஒழுங்கு முறையைத் துவக்கினார்கள், ஒரு கோட்பாட்டை உண்டு பண்ணினார்கள், அவர்கள் தங்களை இரண்டாம் வருகை சபை (Second Adventists) என்று பெயரிட்டு அழைத்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியதெல்லாம் கற்று முடிந்தாயிற்று என்ற நம்பிக்கையில் அதற்குப் பிறகு எவ்வித முன்னேற்றமும் இன்றி அப்படியே இருந்து விட்டார்கள். பரிபூரண நாளுக்கென்று அதிகமாக பிரகாசிக்கிறவர்களின் வழியைப் பின்பற்றாத அநேகரைப் போன்று, அவர்களில் அநேகர் முட்டாள்தனமான வஞ்சகத்தில் விழுந்து கிடக்கிறார்கள்.

முதலாவதாக, சுத்திகரிக்கப்பட்ட ஸ்தலத்திற்கு அடையாளமாக இருந்தவர்களில் அநேகர், இப்படியாக மறுபடியும் அடிமைத்தனம் என்கிற நுகத்தில் சிக்கிக் கொண்டாலும், இன்னும் சிலர் சுயாதீனத்தோடு இருந்து அவரை அறியும்படி பின்பற்றியவர்கள், அவருடைய சுத்திகரிக்கப்பட்ட ஸ்தலத்திற்கு அடையாளமாக இருந்தவர்கள், அவருக்கு சொந்தமானவர்களாக, அவருடைய வழி நடத்துத-னால் அதிகமாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள்.

குப்பையும் பாழாக்கும் அருவருப்பும் 1846ல் முற்றிலுமாக நீக்கப்பட்டிருந்தால் இந்த காலம் இன்றும் சரிப்படுத்தாத விஷயங்களை சரிப்படுத்தவும், தேவனுடைய மகிமையான திட்டத்தை வெளிப்படுத்தவும், முன்னேற்றமடையச் செய்யக்கூடியதாகவும் இருக்கும். மெய்யான சத்தியங்கள் தப்பறைகளை நீக்கிவிட்டு அங்கே இடம்பிடிக்க வேண்டும்.

சத்தியத்தை வெளிப்படுத்துவது, அதை ஆராய்வது, அதன் அழகை அனுபவிப்பது ஆகியவற்றிற்கு இது ஏற்ற வேளையாகும். அது இப்பொழுது நடைபெறுகிறது. ஆண்டவருடைய ஆலயத்தின் பொற்பாத்திரங்களை (விலையேறப்பெற்ற சத்தியங்கள்) மாபெரும் பாபிலோனின் (எஸ்றா 1: 7-11; 5:14; 6:5) சிறையிருப்பி-ருந்து

மறுபடியும் மீட்டு கொண்டு வந்து, அவைகளை பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் வேலையை, இந்த ஆசீர்வாதமான வேலையை மற்றவர்களோடு சேர்ந்து செய்யக் கிடைத்த சிலாக்கியத்திற்காக நாம் தேவனுக்கு நன்றி சொல்லுகிறோம். இந்த பெரிய வேலையில் ஈடுபட்டுள்ள எல்லா உடன் வேலையாட்களுக்கும், அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட சரீரமான சபையின் அங்கத்தினர்களுக்கும் சகோதர வாழ்த்துதல்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். எஜமான் வரும்போது ஏற்ற வேளையில் தன் வேலைக்காரர்களுக்கு போஜனம் கொடுப்பவனாகக் காணப்படுகிற ஊழியக்காரனே பாக்கியவான்.

